

Požehnanie s červenou mágyňou

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2022)</u>	<u>Eva Kara Pífková</u>

O knihe

Tretia a záverečná časť krátkej trilógie o požehnaní, ktoré je pre mnohých oveľa viac prekliatím. Príbeh plný ženských postáv vrcholí vo svete, kde je žien skutočný minimum. Ako sa dá skombinovať ohnivá mágia a duch z dávnej minulosti? A čo všetko dokáže mimoriadne nadaná mágyňa, keď nie je tak celkom sama sebou?

Tretia kniha je taktiež o dvoch úplne odlišných prístupoch tak k mágii, ako o i hodnote ľudského života a sebaobetovaní.

1. kapitola: Červená légia číslo 7

Kara sa oblieka. Povinná uniforma je nečakane pohodlná a zároveň užitočná. Nie je to brnenie, ale určite je lepšie nosiť toto ako šaty obyčajného sedliaka, ktorý pracuje na poli. Veľa sivej, jemnej látky, ktorá je zdobená červenými pásikmi. Práve tie pásiky sú dôležité a ich úlohou je odlíšiť ju od bojovníkov z mesta Emalia.

Emalia je jedno z najdôležitejších miest celej ľudskej ríše a počas generácií sa zmenilo na nepoznanie. Ešte stále patrí medzi nové mestá s nedávnymi základmi, ale už bolo tak centrom novej viery, ako i knižnice a veľmi nedávneho povstania. V Emalii sa stále niečo deje a to už od čias, čo oficiálne vymreli Maraskeni a najrôznejšie rody vo vzájomných bojoch ešte viac znížili populáciu celého kontinentu.

Tak ako ostatné, stále dôležité mestá, aj Emalia stavila na armádu. Hovorí sa o nej ako o červenom meste už dlho. Červené légie sú presne tam, kde je to potrebné. Nie sú to však žiadne ohromné armády. Každá takáto légia je v skutočnosti skôr akousi vojenskou skupinou, ktorá má obvykle 40 členov. Veliteľa, stopára, 37 bojovníkov a jednu červenú mágyňu.

Kara je červenou mágyňou. Pre niekoho, kto je z ďaleka, sa červená farba spája s ohňom. A ten niekto má pravdu. Skutočnou úlohou červených mágyň je oslabiť nepriateľskú armádu. Žiadne liečenie či požehnávanie vlastných jednotiek, ale poctivé ohnivé gule, vrhané do prostriedku zástupov nepriateľa. Tak ako ostatné, aj Kara sa musela učiť ohnivé kúzla. A tak ako ostatné, aj ona nedobrovoľne.

Byť červenou mágyňou pritom nie je žiadna výhra. Musí pochodovať tak rýchlo, ako zvyšok armády. Musí sa spoliehať na ostatných a ostatní sa musia spoliehať na ňu. Stačí jediná chyba a smrteľným kúzlom skosí vlastné jednotky. Taktiež stačí chyba v obrannom postavení a červená mágyňa je ľahký a zaujímavý terč pre všetky šípy, oštepy a meče. Trofej pre toho, kto má šťastie i odvahu.

Nejeden cestovateľ, ktorý prechádza cez Emaliu, sa pýta na červené légie. Ich meno je totiž veľmi zvláštne prijímané. Niekedy dokážu légie urobiť ohromné veci a ubrániť dôležitý most alebo dokonca dobiť hrad, ale inokedy dostanú poriadne na frak od armády iného mesta. Všetko záleží z veľkej časti od spolupráce jednotlivých prvkov légie. Ak je slabý veliteľ, slabý stopár či slabá mágyňa, môže byť zle. A ak nepriateľ prejde cez bojovníkov, ktorí majú chrániť ostatných, tak je často ešte horšie.

Keď sa niekde spomenie pojem červená mágyňa, väčšine napadne niekto, kto má v sebe iskru. Niekto, kto s vášňou

spaluje svojich nepriateľov, užíva si život plnými dúškami a rozhodne nemá problém s ničím na svete. Niekedy je táto predstava úplne mimo.

Kara je odvedená proti svojej vôli. Vyškolená zabíjať a využívať svoje magické schopnosti skôr, ako nájde na bojisku smrť. Ľahký a zaujímavý cieľ pre nepriateľov, ktorí vedia, že jeden dobrý šíp môže značne oslabiť celú červenú légiu a spôsobiť chaos. Nieкто by povedal, že ide o rizikové povolanie. Najbližšie nebezpečenstvo je však oveľa bližšie ako akékoľvek cudzie armády a Kara to dobre vie. Väčšinou jediná žena na 39 mužov. Väčšina z mužov je bez ženy a často i bez najrôznejších zábran. Je síce pravda, že veliteľ má špeciálny tréning na upokojovanie ostatných, ale ten nemôže byť vždy v tej správnej chvíli na správnom mieste. A aj on nemusí byť dokonalý. Dostať sa tak do armády, na dôležitú pozíciu a ešte nedobrovoľne nie je žiadna práca snov.

Siedma légia je špeciálna jednou jedinou zvláštnosťou. Má už piatu červenú mágyňu za posledný rok.

„Veliteľ, je to pravda?“

„Čo či je pravda, ohnivka?“ Pýta sa jej veliteľ.

„Zomreli štyri mágyne za sebou v tejto légii?“

„Áno, je to pravda. A pozri sa, nebudem ti to nejakو špeciálne opisovať. Ideš s nami a hotovo. Máš všetko čo potrebuješ? Je to dlhá cesta.“

„Už som oblečená. Len nechápem, načo ma chcete. Všetko som len teraz dokončila výcvik.“

„Potrebujeme červenú mágyňu a pridelili mi teba. Tak si švihni. Nemáme celý deň.“

„Nepáčiš sa mi.“

„Ani ty mne, ale mám svoje rozkazy. Modlila si sa?“

„Áno, tak ako vždy.“

„Dobre. Ideme.“

Velitelia légii a všetci nad nimi vyžadujú, aby sa všetci členovia červenej légie pravidelne modlili. Je to potrebné, žiadané a v prípade neposlúchnutia, je to trestné. Malá červenovláska si berie ešte poslednú vec so sebou. Malé vrecúško s čajom.

Veliteľ ju neustále poháňa, až sa dostáva na malé priestranstvo. Zhromažďujú sa ľudia. Kara nevie, koľko ich je, ale vidí, ako prichádzajú ďalší. Toto je jej úplne prvé nasadenie a je tak mladá a hlavne nízka, že sa môže dobre schovať za štít.

„Toto je jednotka, ktorej budeš až do smrti slúžiť.“

„Som červená mágyňa, nemali by slúžiť oni mne?“

„Postarajú sa o to, aby ťa nepriateľ nezabil, ale ty musíš tých parchantov spáliť čo najviac. Rozumieš? Viac nepriateľov spáliš,

menej dobrých chlapov z tvojej jednotky padne. Rozumieš tomu?”

„Zatiaľ som páčila len figuríny.“

„Tak si to dobre zopakuj. Máme nočnú hru. Tak nech niečo vidíme.“

„Nechcem nočnú hru.“

„Ani ja nie. Ale je to rozkaz a vlastne je mi jedno, čo chceš.“

Kara intenzívne premýšľa. Musí sa rýchlo obliecť a vyraziť. Len dnes dostala pergamen s tým, že odteraz je červená mágyňa. Žiadna ceremónia, len odovzdanie z rúk do rúk. Povolávací rozkaz je na väčšom kuse pergamenu ako celé to oznámenie o ukončení štúdia. Krátkeho štúdia.

2. kapitola: Nočná hra

Veliteľ vysvetľuje celej červenej légii aktuálnu nočnú hru. Hovorí o nej presvedčivo, ale niektorým je jasné, že sú to naučené frázy.

„Túto noc budeme hrať pretláčanie s inou légiou. Musíme ich poraziť.“

Kara je možno mladá, dokonca by mohla byť dcérou väčšiny bojovníkov, ale očakávala viac, ako len zadanie úlohy. Žiadne tipy, žiadne povzbudenie. Pamätá si, že jednu légii by malo tvoriť štyridsať ľudí, ale nevie, koľko ich nastúpilo na tomto mieste. Navyše nikde nie je žiadna légia. Po chvíli jej to dáva logiku. Polovica pôjde proti polovici. A v jednom z tímov bude ona.

„Budeme sa deliť na polovice?“

„Ak nevidíš žiadnu inú légii, tak áno. Ideš do druhého tímu. Pohyb!“

„Do druhého tímu? To preto, lebo som žena?“

„Áno, preto. Víťaz dostane viac potravín.“

„Chcem byť úplne vpredu.“

„Dohodnite sa v svojom tíme ako chcete.“

Veliteľ a tí najsilnejší chlapi idú do prvého tímu. Stopár, mágyňa a väčšina slabších bojovníkov do druhého. Postupne sa pripravujú na značky a berú do rúk veľmi dlhé lano. Ostáva len chvíľa. Kto chce, ten si mení svoju pozíciu. Karu presúvajú úplne na koniec, aj keď proti tomu protestuje. Nikto ju neberie vážne a jej nenápadný hlások je pre väčšinu mužov na smiech.

Odštartované. Stred lana sa chvíľu vôbec nehýbe. Obidva tímy ťahajú z plných síl. Prvý tím získava prevahu, ktorá sa neustále zväčšuje. Niektorí padajú na zem a čoskoro sa celé lano ocitá v rukách silnejšieho tímu.

Všade počuť slová o nespravodlivosti. Veliteľ však zakazuje akékoľvek zmeny v zostave a prikazuje ďalšie kolo. Všetko sa opakuje. Aj všetci, s výnimkou malej červenovlásky.

„Je len jedna možnosť, ako ich môžeme poraziť. Dajte ma dopredu.“

„To je zbytočné.“

„Chcete vyhrať či nie? Dajte ma dopredu. To je rozkaz!“

„Ty si žena, nemôžeš nám rozkazovať.“

„Som a budem. Tak ma dajte dopredu. Ak nebudem vpredu, prehráte.“

„S tebou vždy prehráme.“

„Dobre, tak vystupujem z vášho tímu. Prišli ste o mágyňu. Kto si myslí, že to nemá zmysel, nech ide za mnou.“

Na prekvapenie veliteľa sa druhý tím skutočne oslabuje. Za mágyňou idú ešte niektorí, úplne najsilnejší bojovníci. Druhý tím tak už nemá dvadsať ľudí, ale len pätnásť a po chvíli len desať. Dobre si uvedomujú, že teraz nemajú vôbec žiadnu šancu.

Veliteľ velí k začiatku a dvadsiati silní ľahko pretláčajú desiatich priemerných.

„Nedovolím žiadne zmeny v zostave. Pôjdeme znovu.“
Hovorí veliteľ.

„Prikáž im, aby ma dali na začiatok.“

„Neprikážem. To si musíš vy dobyť sama.“

Kara sa stavia na začiatok a tentokrát ju nikto neodháňa. Jej polovica je skutočne slabšia a stavia sa na značky s pocitom, že ich čaká ďalšia, už tretia prehra.

Zápas začína a podľa očakávania, slabší tím drží svoju pozíciu len s veľkou námahou a musí ustupovať. Lano sa však správa inak ako predtým. Začína byť horúce, priamo pekelné horúce. Na celom úseku od Kary po koniec silnejšej polovice. Nehorí, ale začína sa z neho dymiť a jeden za druhým musia dať ruky preč. Odrazu drží lano čoraz menej silných bojovníkov a tí slabší dokážu ťahať lano k sebe čoraz väčšou rýchlosťou. Veliteľ len neveriacky krúti hlavou. Toto ešte nikdy nevidel.

„Ty podvádzáš.“

„Nie, nepodvádzam.“

„Použila si čary.“

„Vy ste používali svoje svaly. Ja také svaly nemám, tak musím používať hlavu. Zvíťazili sme.“

„Vyhrali ste jedno kolo z troch. Víťazmi sme my.“

„Takže sme nič nedokázali?“

„Presne tak. Ešte raz vyskúšaš niečo takéto počas cvičenia a proti vlastným a postarám sa, aby tá prevelili k jednotke do najťažších bojov!“

3. kapitola: Stopár

Stále je tma. Nočná hra ešte bude mať nejaké disciplíny, ale nikomu sa do toho nechce. Pre Karu je ešte horšie to, že niektorí ľudia, na ktorých sa má spoliehať, majú popálené ruky.

„Viedla si si výborne.“ Mágyňu oslovuje stopár.

„Ďakujem.“

„Som rád, že som bol v tíme s tebou.“

„Ako to môžeš povedať?“

„Pozri sa na to takto. Dvakrát sme prehrali. Sme slabší. Ale nevzdali sme to. A nemáme popálené ruky. Vďaka tomu, že si využila to čo vieš proti ostatným, nie proti nám.“

„To je od teba milé, ale keď mi to hovoríš, tak si možno narobíš nepriateľov v jednotke.“

„Ja a nepriateľov? Som stopár, často som ďaleko od ostatných. Bojujem len vtedy, keď je to nutné. Ale ty potrebuješ povzbudenie. Byť mágyňou musí byť úžasné.“

„Ver mi, úžasné to nie je. Sirota, u ktorej objavili niečo, čomu som nerozumela. A tak ma dali na magický výcvik a teraz som tu.“

„Kedysi som poznal jednu veľmi silnú mágyňu. Bola úžasná vo všetkom. Možno ju ešte niekedy stretnem. Kto vie?“

„To je zvláštne. Ja žiadnu silnú červenú mágyňu nepoznám. Učili ma len muži a tie, ktoré som stretla na výcviku, nejako zvláštne nevynikali. Dievčatá, ktoré trénovali prácu s ohňom.“

„Kto hovorí o červenej? Aké ešte poznáš?“

„Ja neviem, neučili ma o iných. Ale asi sú modré a žlté.“

„Vieš, čo robia?“

„Nie.“

„Tak si to zhrňme. Ty si prešla výcvikom na červenú mágyňu a ani nevieš, čo robia tie, ktoré sú ti podobné. Nie je to zvláštne?“

„Učili ma pracovať s ohňom, neučili ma iné veci.“

„Vieš prečo?“

„Neviem.“

„Je to preto, lebo tá chceli naučiť to, čo je podľa nich dôležité. O kúzlení neviem nič, ale rád by som vedel viac ako ostatní. Som stopár, viem stopovať, ale chcel by som vedieť aj to, čo ovláda šikovný zlodej, zabijak či sám kráľ. Ale neviem to. Nikto ma to neučil. To však ešte neznamená, že sa nemôžem dozvedieť niečo ja sám.“

„Ako sa voláš?“

„Juhás. A skôr, ako sa spýtaš, naozaj by sme mali mať v týchto krajinách viac mien.“

„Prečo?“

„Vieš, koľko ľudí má toto meno? Mali ho rytieri, najrôznejší králi a teraz ho mám ja. A stavím sa, že niekde je ďalšia Kara.“

„To neviem.“

„Dievča zlaté, nemusíš všetko vedieť. Každopádne ti ďakujem.“

„Bude teraz ďalšia hra?“

Stopár aj s mágyňou sa pozerajú na veliteľa. Vyzerá to tak, že nová hra je už vymyslená. Znovu pôjde o niečo, čo vyžaduje silu. Všetkých utišuje a berie si slovo.

„Druhá hra bude zameraná na vašu schopnosť vrhania. Kto dostane dole tamto jablko, vyhráva.“

Znie to logicky, ale je v tom háčik. Jablko, na ktoré ukazuje, je na miestnej obrovskej jabloni. Niektoré rastú oveľa rýchlejšie, ako kdekoľvek na svete a táto je hádam desaťkrát vyššia ako dospelý muž.

„Prečo je tá jablkoň tak obrovská?“

„To neviem s úplnou presnosťou. O legendách viem málo, ale počul som, že to malo niečo spoločné s arinmi, temnými elfmi. Ale to bolo už veľmi dávno. Tá ich krvná mágia. Vidíš, ďalší druh mágie, o ktorej by si mohla vedieť viac.“

„Naozaj si stopár? Vieš o všetkom.“

„Preto som stopárom. Mám stopy z toho a z hentohto a zároveň mám už dosť veľa v nohách.“

Súťaž sa začína. Jednotliví vojaci hádžu svoje oštep. Silní hádžu oštep naozaj lepšie ako tí, ktorí majú sily menej. Veliteľ míňa cieľ, zatiaľ čo stopár ani nedohodil na takú ohromnú vzdialenosť. Posledná prichádza na rad Kara.

„Tá to nehodí, nemá šancu! Je slabá! Je to ešte dievčatko!“

Tieto a podobné myšlienky počúva zo skoro celej jednotky. Nájdu sa však aj takí, ktorí sú zvedaví. Čo dokáže to dievča?

Mladá mágyňa si berie do ruky oštep a skúša, ako veľmi je ťažký. Má problém ho zodvihnúť a na takú vzdialenosť by ho nehodila, ani keby ho mala hádzať pred seba a nie to ešte do výšky. Ide na to inak. Ukladá oštep znovu na zem a pokúša sa vytvoriť jednoduchú ohnivú strelu. Sústreď sa a vypúšťa ju. Triať konár, ale nie jablko. Oheň sa začína rýchlo šíriť po suchom dreve, dokonca oveľa rýchlejšie, ako by si sama vedela predstaviť.

„Pche. Netrafila...“

Veliteľ nedopovedal myšlienku. Konár, ktorý Kara zapálila, mu padá na hlavu. Kara s úsmevom dvíha jablko. Je šťastná, že ho má v ruke, ale nikto sa na ňu nepozera. Ani stopár nie. Ten sa snaží zistiť, čo môže urobiť s veliteľom, z ktorého vyteká krv. Z tak veľkej vzdialenosti vie byť aj padajúci konár skutočne smrteľnou zbraňou. Nadáva na seba, prečo vypálila tú strelu tak nešťastne. Teraz však vidí niečo úplne iné. Skúsení vojaci sa snažia veliteľa odniesť čo najďalej od stromu, ktorého kompletne rozozierajú plamene.

Kara nevie, či urobila niečo zlé. Nikdy nepálila drevo. Každopádne rýchlosť horenia je priamo neuveriteľná a strom horí oveľa rýchlejšie, ako pri akomkoľvek požiari. Iste, v posledných dňoch bolo veľmi sucho, ale toto je neočakávané a jednotlivé konáre padajú na zem, často tam, kde ešte pred chvíľou stáli bojovníci.

„Ona zabila veliteľa! Zabila veliteľa!“

„Pokojne, mládenci!“ Snaží sa ich upokojiť stopár. „Je to nehoda. Nechcela ho zabiť. Nikomu nechcela ublížiť. Nechajte ju na pokoji, rozumiete? NECHAJTE JU NA POKOJI!“

Stopár robí, čo môže, ale mladé dievča dostáva ranu za ranou. Jeden z bojovníkov berie do rúk oštep a chce ho použiť, ale na jeho prekvapenie padá na zem a oštep sa vznáša priamo pred ním, pripravený prebodnúť ho v ktoromkoľvek okamihu. Všetci, ktorí Kare ublížili, zrazu padajú na zem a všetko sa opakuje.

„To robíš ty?“ Pýta sa stopár mágyne.

„Nie, ja nie. Niekto iný.“

„A kto?“

„Neviem.“

„Airana?“

„Kto je Airana?“

4. kapitola: Dva odtiene mágie

Ku Kare sa blíži veľmi zvláštna dvojica. Mladá, mimoriadne pekná mágyňa v modrých šatách a pohľadný mladík s úplne neprítomným výrazom. Obidvaja sú bledí a modrá mágyňa sa pohybuje len s pomocou mladíka.

Stopár sa snaží rozohnať ostatných. Nie však zbraňou, len slovami. Oštep, ktoré stále poletujú vo vzduchu, sú však lepším dôvodom na útek. Celá červená légia ide preč, s výnimkou stopára, mágyne a veliteľa, ktorý leží na zemi.

„Juhás, si to ty?“

„Airana, čo tu robíš?“

„Prišla som sa zohriať k ohňu.“

„Vtipná ako vždy, ale naozaj, čo tu robíš? Som rád, že si prišla, rád ťa vidím, ale toto je podozrivo veľká náhoda.“

„Ver mi, nemala som tu cestu. Bola som úplne inde a neviem, ako som sa sem dostala. Potrebujem pomoc.“

„Samozrejme. Čokoľvek.“

„Prebodni toho chlapa na zemi s týmto.“

Mladík, ktorý doteraz niesol Airanu, ju pomaly ukladá na zem a podáva stopárovi mesačnú dýku. Ten sa začudovane pozerá a nechápe, čo od neho Airana chce.

„Nerozumiem, prečo mám bodnúť mŕtvolu?“

„Ešte trochu žije. Aaaaa...“

Modrá mágyňa kričí od bolesti a mladík, ktorý ju sprevádza, ide k mŕtvole sám. Z celej sily ho opakovane bodá a nesie dýku späť k Airane. Tá si ju prikladá, ako keby to bol nejaký rituál.

„Povieš mi, čo to malo znamenať? A čo je s tebou? A kto je tento... Tento mladý muž?“

„Vodu. Dones mi vodu.“

Stopár jej dáva všetku vodu, čo má u seba a ona pije, zatiaľ čo vykašľava vlastnú krv.

„Si v poriadku?“

„Nemáš niečo s očami? Samozrejme, že nie som. Potrebujem viac vody. Pomôž mi, Juhás. Pomôž mi.“

„Skúsím nejakú nájsť. Aj s ostatnými vecami pomôžem. Čo sa ti stalo? Si zranená?“

„Šíp. Aaaaa.“

„Žiadny nevidím. Vytiahla si si ho? Ukáž, pozriem sa.“

„Neobzeraj sa a zožeň vodu! Juhas!“

„Idem. Ostaň... tu?“

Stopár sa vytráca a Kadar, ktorý pomáhal Airane doteraz, prehľadáva okolie. Nachádza jednu malú fľašu, ktorá pravdepodobne patrila veliteľovi, a donáša ju Airane.

Kara sa na všetko len neveriacky pozerá. Má tú česť stretnúť modrú mágyňu? Zachránila ju? Ona, čo je bledá a slabá, dokázala očarovať oštepý?

„Ako si to dokázala?“

„Hroty oštepov sú kovové. Dá sa do nich vložiť kúzelná energia. Drevo to sťažilo.“

„Tomu nerozumiem.“

„Ty, čo si spálila jablň, ktorú zasadila Eraniel? Len sa na ňu pozri. Namiesto ohromného stromu je ohromná hromada popola.“

„Nevedela som, že bude tak horieť.“

„To nevádi. Ja som to vedela.“

„Čo všetko dokážeš?“

„Dokážem poslať starého známeho priateľa po vodu. Dokážem tiež dúfať, že mi ju prinesie skôr, ako bude úplne neskoro.“

„Môžem ti pomôcť?“

„Ak nepoznáš kúzlo na doplnenie krvi, tak nie.“

Kara je znovu zmätená. Vidí mágyňu, ktorá je úplne iná, ako ona. Staršia, podľa slov oveľa múdrejšia, s väčším prehľadom. Ale rozhodne nevyzerá dobre. Ešte aj s tou bledou tvárou je krajšia.

„Bez teba by ma zabili.“

„Neboj sa, nezabili by ťa. Poriadne by ťa zmlátili, opakovane znásilnili a potom by ťa niekde zahrabali alebo predali. A budú mať pridelenú novú mágyňu. Viem o červených légiách. Ale neviem povedať Kadarovi, aby ma hrial poriadne. V poslednom čase to fláka a mne je zase zima.“

„Môžeš ísť bližšie k ohňu. Alebo môžem nanosiť kamene a drevo a urobím malý ohník špeciálne pre teba.“

„To znie dobre. Kadar, bež po kamene a drevka. A ty, dievča, pod' bližšie. No tak, pod' sem.“

„Prečo?“

„Jediný človek, ktorý ma doteraz hrial, zháňa všetko na oheň. Teraz ma budeš hriať ty. Si ohnivá mágyňa, určite vieš zahrabiť niekoho, kto to potrebuje.“

Kara si sadá vedľa Airany a snaží sa ju dlaňami a celým telom trochu zohriať. Zároveň neveriacky sleduje, ako si modrá mágyňa dáva tú prekrásnu dýku priamo do rany. Nerozumie tomu, ale vie, že dnes sa naučí viac, ako len pochodovať v červenej légii.

5. kapitola: Krvavé puto

Airana hovorí len s ťažkosťami, ale chváli Karu, ktorej ruky hrejú oveľa lepšie, ako tie Kadarove. Dýchanie jej sťažuje vzduch presýtený splodinami, ale cíti sa byť v bezpečí. Aspoň nateraz.

Svet je plný mužov, ale pri horiacej jabloni sa k sebe túlia dve ženy. Jedna silná a zároveň slabá, zatiaľ čo tá druhá bola priskoro nasadená do služby, ktorej plne nerozumie, pre ľudí, ktorí sa ju pokúsili zabiť. Alebo horšie.

„Neviem, ako ti môžem poďakovať. Zachránila si ma. Určite máš za sebou úžasné dobrodružstvo.“

Airana neodpovedá. Kara cíti a počuje, ako dýcha, ale vyzerá to tak, že modrá mágyňa jednoducho zaspala. Uvažuje, či ju má zobudiť, alebo práve naopak – nechať spať. Hreje ju a snaží sa jej urobiť čo najviac pohodlia na tvrdej zemi. Uvažuje nad tým, či aj ona bude niekedy tak krásna. Skutočne, aj keď je Airana teraz špinavá a úplne vysilená, je nádherná.

Mladučké dievča je však v porovnaní s ňou úplne nezaujímavé. Nudné špinavé červené vlasy nie sú tak pekné ako dokonalo gaštanové vlasy modrej mágyne. Chcela by byť ako ona. Chcela by byť vyššia, atraktívnejšia. Kara jednoducho nemá tie sny, ktoré by mohli mať veľkí znalci mocných kúziel. Naučiť sa nové kúzla, zosilniť tie existujúce, spáliť každého na prach. Nikdy neuvažovala nad drvením celých armád úplne presnými strelami. Nikdy nechcela byť tá najsilnejšia v magických súbojoch či v tom, kto spáli viac nepriateľských lodí skôr, ako sa dostanú až ku brehu. Chce úplne bežné veci. Trochu lásky, rešpektu a šťastia. Vie, že bude mať modriny, nedostane normálnu prácu a vlastne sa jej život skončil. V čase, keď sa život iných ešte len začína.

Niektoré jej vrstovníčky sú už matkami. Namiesto ciest po krajine sú na jednom dvore a strážia deti. Hlavne veľa chlapcov, medzi ktorými je niekedy jedno osamotené a nezaujímavé dievčatko. Tak, ako ona. Niekedy nadáva, že prečo má vlastne ona magické nadanie. Prečo ho nemá niektorá iná. Niekedy uvažuje nad tým, či je pravda, čo sa hovorí o nej a ostatných. Byť sirotou vraj zlepšuje sústredenie na ohnivú kúzla. Nevie, čo si o tom môže myslieť. A vôbec, koho by sa mala na toto pýtať? Kde nájde skúsenú mágyňu, ktorá vie o svete nielen z krátko tréningu, ale jednoducho vie skoro všetko?

Hladí Airanu po vlasoch a všiama si, že inak krásna hlavička modrej mágyne má hlboko pod vlasmi niekoľko stôp po brutálnom zaobchádzaní.

Kadar ani Juhas sa zatiaľ nevracajú. Jediné, čo vidieť, je dohasínajúci oheň. Z tréningov vie, že oheň vie lákať pozornosť. Nikto sa však nejde pozrieť na miesto, kde ešte pred chvíľou bola ohromná jablň.

Myslí na Airanu a na to, čo s ňou je. Kara dobre vie, že každý človek je z mäsa, kostí a krvi. Uvažuje, či môže ona sama niečo urobiť. Kým sa sústreďí, znenazdajky sa jej v ruke objavuje mesačná dýka. Najskôr je to len, bežná dýka, ale odrazu začína svietiť na červeno. Inštinktívne skúša, či je ostrá, ale po chvíli s tým prestane. Dýka jej robí maličkú ranku na prste, cez ktorú však okamžite vyteká krv. Netečie však na zem, ale vyzerá to tak, ako keby sa nasávala priamo do dýky, ako do nádoby. Pokračuje to, aj keď vydesená mladá mágyňa ukladá dýku na zem. Môže robiť čokoľvek, aj kráčať od dýky preč, stále prúd krvi prechádza z nej do dýky. Má pocit, že dýka si zobrala oveľa viac krvi, ako sama váži a neustále si berie viac a viac.

Kričí o pomoc. Nikto ju však nepočuje. Kričí znovu a znovu, doslova ako o život, ale nie je to nič platné. Musí niečo urobiť. Zahrabať tú dýku? Na to je už možno neskoro. Mohla by sa pichnúť aj do druhého prsta, ale to by mohlo všetko ešte viac zhoršiť.

Spomína si na to, že sa tá dýka ukladala priamo do rany. Dvíha ju a ukladá len kúsok od Airaninej rany. Jeden prúd krvi prechádza z Kary do dýky a druhý z dýky do Airany, ktorá sa stále nezobúdzala.

Úplne vystrašená Kara sa rozhodla, že Airanu donúti zobudiť sa. Akokoľvek. Kope do nej, snaží sa jej zahryznúť do ruky, pokúša sa ju prefackať. Každá z týchto činností je stále

ťažšia a ťažšia, priamo nemožná. Po chvíli sa zastavuje prúd krvi z dýky do Airany, ale nie z Kary do dýky. Mladučké dievča sa nemôže pohnúť.

6. kapitola: Hlas

Airana spí, ale nie je to bežný sen. V jej mysli sa odohráva dávny príbeh, v ktorom bojovali dávne dobro a zlo. Žiadne krásne víťazstvo dobra, práve naopak. Zlo tvorí ďalšie zlo. Má pocit, že každú z tých postáv legendárnej histórie pozná, aj keď nevie odkiaľ. Nie sú to žiadne jasné obrazy, ale rozmazané činy a emócie, ktoré sa neustále miešajú a komplikujú. Do toho čistá temnota, absolútne prázdno s tichom, ktoré trhá uši, všetky myšlienky a znemožňuje dýchanie. Alebo je v tom niečo iné?

„Nelež na mne takto, nedá sa mi dýchať. A hrej poriadne, dievča.“

V polospánku hovorí pár slov, ale nič sa nemení. Postupne sa úplne preberá a vidí, že na nej leží mŕtve dievča s červenými vlasmi.

„Čo sa ti stalo? Čo... je s tebou?“

Airana okamžite vyskakuje ako mladá srnka plná energie. Poriadne si prezerá Karu. Je ľahšia ako predtým, studená a podľa pohľadu, v ktorom skončila jej púť, aj úplne nešťastná. Airana okamžite berie do rúk mesačnú dýku, ktorá bola na inom mieste ako predtým. Tá je však úplne rovnaká, neváži viac a nijako nesvieti. Nech sa už stalo čokoľvek, Kara jej to povedať nemôže.

„Stratila si krv? Ja som v poriadku, ale ty si... čo si urobila? Nejak si využila dýku, aby dala tvoju krv mne? Mne chýbala a ty nemáš vôbec žiadnu. Toto si chcela? Alebo... si toto nechcela a niečo sa pokazilo? Dievča nešťastné.“

„Herdanov zub jej krv nevráti.“

„Kto to hovorí? Kadar, si tu? Juhas? Dievča?“

„Dievča sa vráti, chlapec sa stratí.“

„Čože? Ukáž sa!“

Airana nerozumie. Počuje zvláštny hlas. Patrí žene, ale aj tak je úplne iný ako čokoľvek, čo kedy poznala. Nepôsobí zlomyseľne, skôr tak zvláštne ľahostajne. Skôr hlas stareny ako niekoho v jej veku. Modrá mágyňa chce s tým hlasom hovoriť, ale nedostáva už žiadnu odpoveď. Ostáva len sama s telom dievčatá, ktorej meno ona nepozná, na rozdiel od Juhasa.

Volá na Kadara i na Juhasa, ale nikto z nich nie je nablízku. Rozmýšľa nad tým, ako ťažké je doniesť pár kameňov a driebok na oheň? Sama by to zvládla za krátky čas.

„Vyzeráš rovnako.“ Hovorí smerom k dýke. „Niečo je však iné. Zmenila si sa. Viem, teraz vyzerám ako hlupaňa, ktorá sa rozpráva s predmetom. Ale ty nie si len tak nejaký predmet. Máš v sebe krv, všetku krv nevinnej mladej ženy. To s tebou musí niečo urobiť. Ten hlas s tebou súvisí, je to tak? Tá dýka je jedným z obrazov tvojho utrpenia. Viem to. Viem, kto si, ale môžem sa mýliť.“

Airana počúva odpoveď, ale tá neprichádza. Nič sa nemení. Pozerá sa na dievča a nevidí spôsob, ako jej môže pomôcť. S dýkou alebo bez nej. Uvažuje stále nad tým menom.

„Mesačná dýka? Prečo také pomenovanie? Pre svietenie, alebo pre niečo iné? Mesiac prichádza vtedy, keď Slnko, pre mnohých Arowe, zachádza za obzor. Nieкто príde, keď nieкто iný odíde. Večný kolobeh.“

Znovu očakáva odpoveď, ale jediné, čo počuje, je vracajúci sa Juhas. Volá na Airanu a je hneď vedľa nej, ale zdá sa, že ju vôbec nevidí, ako keby ju obklopovalo veľmi precízne zoslané kúzlo.

Airana volá na Juhasa, ale on ju vôbec nevníma. Sú vedľa seba, ale z pohľadu prieskumníka tu nie je nič. Airana chytá dievča za ruku a trasie s ňou, ale vyzerá to tak, že ani toto nepomáha. Počuje slová svojho priateľa, vidí vodu v nádobe, ktorú doniesol, ale nemôže mu dať žiadny signál.

Alebo môže? Dotýka sa trávy a tá rýchlo mrzne. Vrstva zmrzutej trávy sa šíri do každého smeru a Juhas po chvíli vidí, ako sa tráva mení všade, s výnimkou kruhu priamo pred ním.

„Airana, si to ty? Si zakrytá? Aké je to kúzlo? Vidím zamrznutú trávu, ako sa šíri. Ale v jej strede nie je nič.“

Airana rýchlo vystupuje z kruhu a v dojatí objíma svojho priateľa.

„Čo sa stalo?“

„Ja neviem. Tieto kúzla nie sú moje.“

„Vieš robiť s ľadom, či nie?“

„To viem. Ten ľad je môj. Ale to... to druhé, nech je to čokoľvek, som nezoslala ja. Nieкто iný a neviem kto. A to dievča, tá červená mágyňa, je pri mne. Bez krvi. Musela niečo urobiť. Obetovala sa. Ani som nevedela, že sa to dá.“

„Ako sa obetovala?“

„Použila mesačnú dýku.“

„Mesačnú dýku?“

„Nikdy si nepočul o mesačnej dýke? Alebo... Herdanov zub?“

„Nie.“

„Bola o tom taká veľmi zvláštna básnička. Počkaj, spomeniem si... Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.“

Len čo to dopovedala, skrývacie kúzlo okamžite zmizlo. Na zemi je dievča bez krvi, ktoré teraz vďaka Airane leží na zamrznutej trávě.

„Čo si jej to urobila?“

„Ja som nič neurobila, Juhas. Ako hovorím, obetovala sa. Sama tomu nerozumiem. Chcela, aby som žila.“

„Vieš... nemôžem povedať, že tým kúzlam rozumiem, ale nedá sa to zvrátiť? Máš v sebe jej krv? Všetku? Vieš jej čas vrátiť?“

„Ten hlas mi vravel, že jej to krv nevráti.“

„Vykašli sa na hlasy a skús, či to dokážeš.“

„Neviem ani ako.“

„Daj to sem. Nastav žilu... počkaj, ako ju dostaneme do nej? Nemáme žiadny spôsob ako jej ju dostať priamo do žíl.“

„Pochováme ju. So všetkými poctami. Zachránila mi život. Tak, ako kedysi Kadar. Už dvakrát. Kde je Kadar?“

„Ten chlapec čo nerozpráva? Nevidel som ho odkedy som odišiel.“

„Si stopár, nie? Vystopuj ho. Prosím.“

„Nemusíš ma prosiť. Pravdepodobne išiel tadiaľto.“

7. kapitola: Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ

Nájsť Kadara nie je veľký problém. Vedľa neho je niekoľko dobrých, suchých vetvičiek. Niečo ho muselo zastaviť. Niečo náhle. Vyzerá to tak, že jednoducho odpadol.

„Čo sa mu podľa teba stalo, Airana?“

„Nie som si istá. Ten hlas hovoril, že dievča sa vráti, ale chlapec sa stratí.“

„Stratil sa tak blízko?“

„Myslím že sa stratil v inom význame. Skrátka už tu nie je, aj keď sme našli jeho telo.“

„Hovoríš v hádankách a vôbec ti nerozumiem.“

„Ver mi, tiež tomu dobre nerozumiem. Ale mám nápad.“

„Aký?“

„Odnesme ho. K tomu dievčaťu. Ako sa vlastne volá?“

„Kara.“

„Fajn, odnesme ho ku Kare. To je zvláštne. Len čo som to povedala, tak mám pocit, že so mnou tá dýka... neviem...“

„Čo robí tá dýka? Je to len dýka, nie? Čo môže s tebou robiť dýka? To je smiešne.“

„Súhlasit?“

„S tebou súhlasí zbraň?“

„Pre mňa zabíja, zachraňuje životy a robí najrôznejšie veci. Teraz súhlasí. A berme ho rýchlo.“

Dvojica presúva Kadarovo telo ku Kare. Nič sa nedeje, len sú dva mladé životy v odlišnom stave vedľa seba.

„Povedz to zaklínadlo, básničku alebo čo to je.“

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.“

„Nič sa nedeje.“

„To vidím.“

„Kde stoja tí ľudia?“

„Čo?“

„Asi si tú básničku alebo... to je jedno čo to je. Povedala si to inak ako predtým. Povedala si len že ľudia stoja.“

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.“

Airana opakuje tieto slová a znovu sa objavuje hlas. Nehovorí žiadne slová, len akési ťažko popísateľné zvuky. Krv sa z celého tela Kadara presúva do Kary. Chlapec je čoraz viac bledý, zatiaľ čo dievča, ktoré bolo doteraz bez krvi po dosť dlhú dobu, sa zväčšuje, nadobúda pôvodný tvar. Nedýcha však a srdce jej nebije.

„Povedz zase tú básničku.“

„Prečo? Určite nečakáme na tie slová. Sama sa preberie.“

„Myslím, že nie. Ak ich nepovieš, tak to bolo zbytočné. Tiež tomu neverím, ale skrátka to urob.“

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.“

Kadarovo telo sa bez akejkoľvek príčiny samo od seba zapaluje. Mladý muž mizne v neuveriteľne rýchlom ohni, zatiaľ čo Kara sa so silným kašľaním snaží nadýchnuť. Je spotená, zdá sa byť veľmi slabá a vyzerá ako niekto, kto má kŕče po celom tele a vôbec nevie, čo má robiť.

„Kara? Kara, počuješ ma?“

Airana sa pýta Kary, či ju počuje, no tá sa namiesto toho otáča k nej a namiesto slov vykašľáva krv. Veľké množstvo krvi, ktorej mal Kadar viac ako ona. Juhas odvracia tvár, ale Airana sa na ňu usmieva. Je rada, že ju vidí. Úsmev však mizne aj z nej, keď sa pozerá na to málo, čo oheň nechal z Kadara.

Berie do ruky dýku, ako keby to bolo malé dieťa. Rozpráva sa priamo s predmetom a sama je ešte stále prekvapená, že sa to dá.

„Teraz by som ti mala povedať niečo veľmi zaujímavé, ale neviem ani, čo by to malo byť. Nevie, či ťa mám chváliť alebo niekde zakopať.“

„Používaj ma.“

„Kto si? Povedz mi tvoje pravé meno.“

„Mám viac mien, Airana.“ Odpovedá jej dýka.

„Povedz mi ich aspoň zopár. Aspoň tie zaujímavejšie.“

„Mesačná dýka, Herdanov zub, Eraniel, Herdan, Kara, Hairon Marasken. Teraz sme jedno.“

„To je veľa mien. Dobrých aj zlých. A prečo sa so mnou rozprávaš? Čo odo mňa žiadaš?“

„Každá časť od teba niečo chce. Každý kúsok mojej osobnosti má inú túžbu. Niektoré sa ti môžu páčiť, iné sa ti budú hnúsiť. Herdan chce tvoju smrť.“

„Ako ma chce zabiť?“

„Chce ťa donútiť, aby si do konca života stavala chrám Eraniel, v ktorom ťa následne zasype.“

„Herdan je zlý duch z minulosti. Vyhnali ho.“

„Ten duch je mojou súčasťou. Tak ako všetci ostatní.“

„No dobre a dáš mi nejaký poradovník? S čím mám začať?“

„Zavediem ťa k niekomu, kto musí zomrieť.“

„Budem hádať. Krásne dievčatko, ktoré má život pred sebou.“

„Nie.“

„Skôr, než mi povieš čokoľvek iné, potrebujem niečo vedieť. Prečo rozprávaš? Čo spôsobilo, že sa dá s tebou rozprávať?“

„Krv červenej mágyne.“

„Ale ona má teraz krv od Kadara. Bude v poriadku, nezmenená. Mám pravdu?“

„Nie.“

„Dobre, poďme zachraňovať. Všetkých, všade, v danom poradí. A s úsmevom. Pod' dýka, roztočíme to!“

Kara vôbec nerozumie, ako môže mať teraz Airana tak dobrú náladu. Rozpráva sa s dýkou, ktorá má hneď niekoľko mien. O žiadnom nikdy nepočula, s výnimkou Eraniel. Jednoducho nemá také vzdelanie, ako má Airana.

„Airana?“

„Ako sa cítiš, Kara?“

„Necítim sa byť vo svojom tele.“

„Tomu rozumiem. Ale to niekedy každý, i keď tvoj prípad je naozaj špecifický. Máš svoje telo, ale nemáš svoju krv. To je zvláštne.“

„Zvláštne? Čo?“

„Zvláštne a fascinujúce zároveň.“

„Mám z teba strach.“

„Zo mňa? Výborne. Tak to mi nebudeš odvrátať, keď pôjdeme na výpravu niekde do ďalekých krajov. Len ty a ja. Chlapov so sebou neberieme, lebo to môže byť mimoriadne nebezpečné a tak sa budeš ty starať o mňa a ja o teba. Platí? Juhasa samozrejme áno, na neho je spoľahnutie.“

8. kapitola: Králi, rytieri a barbari

Kara zatvára oči a vôbec nerozumie, čo sa deje. Spolu s Juhasom a Airanou sa ocitá na úplne odlišnom mieste. Žiadna dlhá púť cez zložitý terén s prespávaním za svitu mesiaca. Okamžitá zmena, z ktorej šialene bolí hlava a nielen ju. Ocitá sa v zvláštnom hľadisku. Lavice sú v radách nad sebou a v strede sa nachádza stôl s niekoľkými ľuďmi.

„Kde to sme?“

„Východný Aringold.“

„Bola si tu niekedy?“

„Samozrejme. Je to v strede ríše ľudí, aj keď to je asi dosť nepresné pomenovanie. Skrátka dá sa ísť odtiaľto na každý smer a všade bude niečo aspoň trochu zaujímavé. Tu boli veľké udalosti a tiež veľké sídla Maraskenov. Bývalé hlavné mesto, ktoré je teraz zaujímavou zmesou ruín a podivných podnikov. Dosť nepríjemné miesto pre niekoho, kto hľadá čokoľvek iné ako bláznivé dobrodružstvo.“

„Prečo sme tu?“

„Neviem. Ale poďme si pozrieť hru. Juhas, pod' bližšie k stolu.“

Stopár sa veľmi nenápadne presúva bližšie a počúva, o čom sa rozprávajú jednotliví ľudia. Rýchlo mu dochádza, že sú to hráči a akurát hrajú dôležitú hru. Po chvíli sa vracia k mágyňiam.

„Hrajú KRB. A povedal by som, že ide do tuhého. Ten tučný stavil svojich štyroch synov, ten chudý stavil svoju dcéru.“

„KRB?“ Nechápavo sa pýta Kara.

„Králi, rytieri a barbari. Nepoznáš tú hru?“

„Nie.“

„Airana ti ju vysvetlí. A mne by mohla vysvetliť, čo tu vlastne robíme.“

„Prečo si myslíš, že všetkému rozumiem?“ Zapája sa Airana. „Jedno ale viem. Ak stavia svoje deti, tak je to podľa Eraniel zle. Chce tomu zabrániť. Určite jej bude vadiť, keď niekto na základe hlúpej hry príde o rodinu.“

„A čo chce tá Eraniel? Máme niekomu pomôcť? A komu? Tomu, čo chce vyhrať dcéru, či tomu, ktorý chce vyhrať štyroch synov?“

„So synmi je menej starostí, tých ti okamžite niekto neukradne. Ale dcéra sa dá lepšie predať.“

Kara nechápe diskusii. Zamyslene mlčí, až si to Airana všíma a viac ako len jemne do nej šťuchá, aby aj ona niečo povedala. Posmeľuje ju, ale čím viac ju posmeľuje, tým viac chce byť Kara úplne ticho a ideálne úplne preč.

Vôbec si nevie predstaviť, že by vyhrala deti niekoho iného. Čo by s nimi robila? To by sa jej rodina rozrástla na dvojnásobok či trojnásobok na základe nejakej hry, tak prečo by do toho šla? Kara je sirota, o to viac by chcela mať pri sebe svojich najbližších a určite ich neriskovať v nejakej hre.

„No tak, čo si myslíš? Teraz si ty ten hlas rozumu a ja som hlas činu. Tak čo navrhuješ?“

„Aby sme odišli.“

„Teda, nikdy by som nemohla byť červená mágyňa. Toto by mi nenapadlo. Si úžasná!“

Airana sa dvíha a ide priamo ku hráčom. Smeje sa, žartuje len tak sama pre seba a Juhas drží Karu, aby nešla za ňou. Pokračuje tanečným krokom ako žena, ktorá presne vie, čo chce a nedá pokoj, kým ju nebudú ostatní považovať za bohyňu.

„Teraz len čakaj. V tomto prípade nie je dobré, aby sa jej niekto stavil do cesty.“

„Čo urobíš?“

„Niečo hlúpe, nesprávne a nebezpečné. Všet ak ju poznáš.“

„Vlastne nepoznám.“

„Poviem ti tajomstvo. Nikto ju nepozná. Teraz ide ako víchrica a ak sa niekto postaví proti nej, tak ho už možno nikto nenájde. Teraz len sleduj. A ak sa modlíš k nejakým bohom, tak sa modli.“

„To pomôže?“

„Ak sú tvoji bohovia menej šíalení ako Airana, keď dostane jeden z tých jej stavov, tak dúfam že áno.“

Airana bez pozvania prichádza ku skupinke mužov. Sadá si na voľnú stoličku. Stôl je pre šiestich a ona je práve teraz tá šiesta. Traja nehrajú, len sledujú rozhodujúcu hru. Jeden z nehrajúcich mieša v nepriehľadnej nádobe zafarbené guľôčky. Žlté guľôčky symbolizujú kráľov, modré rytierov a červené barbarov. Zmysel hry je veľmi jednoduchý a je úplne o šťastí. Kto získa najviac guľôčok jednej farby, ten vyhráva. Králi, barbari a rytieri majú rovnakú hodnotu, líšia sa len farbou.

Vytiahnuť piatich kráľov alebo celkovo šesť rovnakých guľôčok je to najlepšie, čo môže byť. Najhorší výsledok je vytiahnuť dve guľôčky z každej farby.

Chudý hráč, ktorý vsadil svoju dcéru, vyťahuje piatich barbarov a jedného kráľa. To je veľmi dobré, ale stále prekonateľné. Teraz záleží na tom, čo vytiahne ten tučný hráč. V hre sa nedá švindľovať, guľôčky sa pravidelne kontrolujú a majú rovnaký tvar. Ani tí najlepší nepocítia v svojich prstoch rozdiel. Druhý hráč vyťahuje kráľa a vie, že už môže len remizovať alebo prehrať. Dúfa v remíze a ďalšie kolo. Každých guľôčok je šesť, spolu osemnásť. V tomto je KRB jednoduchý, ale zároveň pútavý a dôležitý pre spoločnosť. Jednoduchý hazard, v ktorom môže ísť skutočne o veľmi veľa. Zvlášť, keď sa proti hospodárstvám vsadia iné hospodárstva, aj s budovami a zvieratami. Alebo ak niekto vsadí svoje deti, aby mohol získať iné dieťa. Väčšinou s inými pohlavím. Nie vždy sú v stávke veci, zvieratá či ľudia v rovnakej hodnote.

Vyťahovanie končí remízou. K zármutku prvého a obrovskej radosti druhého hráča. Airana berie do rúk všetky červené guľôčky, ako keby chcela vyskúšať, či sú rovnako ťažké.

„Hráam aj ja. Na šesť guľôčok pre každého.“

„Kto si? Toto je KRB, hra pre chlapov. A ty si žena.“

„Ak chcem hrať, tak budem hrať. A ty ak nechceš byť eunuch, mŕtvola či niekto, kto bude môcť hrať KRB už len nohami, tak ma neštví! A ešte som tých tvojich synov ani nevidela. Asi nie sú nič moc, keď ich takto predávaš.“

„Ide o veľa. Nechceme ďalšieho hráča.“

„Určite nie?“

„Nemáš čo stavať?“

„Že nemám? Pozri sa tam. Ten chlapík, ten nenápadný, je na predaj. Vlastným ho.“

„O neho nemám záujem. Skôr o tú malú vedľa neho.“

„Vedela som, že to povieš. Vsaďte svoje deti, ja vsadím svoju dcéru.“

„To nemôže byť tvoja dcéra.“

„Ty lichotník, ďakujem, že hovoríš, že stále vyzerám mlado. A vieš čo? Keď si dám víno, tak som ešte mladšia a ešte veselšia!“

„Platí!“

Jeden z mužov mieša všetky guľôčky a postupne podáva vrecko ku každému z troch hráčov. Začína s Airanou. Tá sebaisto vyťahuje päť červených guľôčok, jednu za druhou. Následne poriadne prehrabáva vrecko, ako keby nejako čarovala, ale prechádza ju istota. Žiada ostatných, aby si tiež zobrali päť guľôčok s tým, že budú hrať len s piatimi. Proti tomu sa obidvaja jednoznačne postavili. Modrá mágyňa musí vytiahnuť jednu guľôčku. Vyťahuje modrú.

„Päť červených, jedna modrá. Kto ide ďalší? Pod' ty, čo prejdeš cez dvere.“

„Čo?“

„Skrátka pod'!“

Na jej prekvapenie vyťahuje ako prvú práve červenú guľôčku a za ňou modrú a žltú. Je to jasné. Airana vyhrala. Nikto nedokáže vyrovnať jej náskok.

„Ako si to urobila, ty čarodejnica?!“

„Poviem ti presný postup. Vytiahla som jednu červenú. Potom druhú. Následne tretiu, štvrtú a piatu. Potom som trochu zdržovala, aby to bolo napínavé. A zariadila som, aby hneď ďalšia guľôčka po tej mojej bola červená.“

„Ako? Ty podvádzaš.“

„Nie, nepodvádzam. Dnes mám však šťastný deň. A pár detičiek. Predám ich v Jase alebo na Zelenom ostrove. Tak ich prived'te.“

„Určite si podvádzala.“

„Nie, nepodvádzala som. Ale aby ste nemali tak veľký pocit straty, zľutujem sa. Beriem si len troch mládencov a tri štvrtiny tej slečny.“

Otec dievčata volá strážcu, ktorý by mal Airanu zastaviť. Mohutný chlap však nemá najmenšiu šancu proti rýchlo letiacej mesačnej dýke. Po zásahu padá na kolená, zatiaľ čo Airane táto nádherná zbraň sama putuje priamo do ruky. Vôbec ju nemusí čistiť od krvi ani od ničoho iného.

„Naštval si ma. Chcela som ti štvrtinu dcéry nechať, ale teraz si ju nechám celú!“ Airana sa zlovestne smeje, až nikomu z prítomných nie je ani trochu do smiechu.

„Za to zaplatíš.“

„Nemusím platiť, vyhrala som ju. A tiež tých troch mládencov. Alebo štyroch?“

„Troch, určite troch. Najstaršieho si nechám. Môžem si nechať jedného!“

„Ach, tie čísla. Ale dobre. A musíš povedať prosím.“

„Prosím. Pekne prosím. Na kolenách ťa prosím.“

„Tak sa mi to páči. Teraz pekne k zemi. A vieš čo? Možno ich odo mňa môžeš odkúpiť. Ešte si premyslím cenu.“

K Airane prichádzajú traja mladí muži. Všetci zdraví, silní a vysokí. Popri nich prechádza malé, chorľavé dievčatko bez ruky a bez oka. Podľa jaziev pravidelne bičované a hladné.

„Hej, takto sa správaš k svojej dcére?“

„Konečne ju vidím. Ukradli mi ju. Teraz som ju konečne našiel a draho kúpil, aby bola so mnou. Milujem ju. Moja žena však rozhodla, že ju musím vymeniť za štyroch chlapov. Len čo som ju kúpil a objal, už som ju sem musel doviešť. Moje srdce je zranené a teraz som o ňu prišiel znovu. Môj život nemá cenu.“

„Máš pravdu. Tvoj život nemá cenu. Ale chápem ťa. Rozumiem ti. Tí štyria chlapi sú lepšia voľba. Lepšia hodnota. Sú praktickejšie. Nehnevám sa ani na teba, ani na tvoju ženu. Ale povedz mi, kto jej toto urobil?“

„Neviem jeho meno.“

„A vieš, kde býva? Alebo kde ho stretnem?“

„To viem.“

„Zaved' ma za ním. Okamžite. A vy, všetci, poďte za mnou.“

Kara, Juhas, všetci mladíci i hráči idú za Airanou. Jediný, kto ostáva, je štvrtý mladík, s jasným príkazom, aby z tej malej dievčiny nespustil oči. Airana si taktiež neodpustí poznámku a žiada to maličké dievčatko, aby z neho nespustilo oko. Dievčatko tento hlúpy a zbytočný vtip chápe, ale vôbec jej nie je do smiechu. Oveľa viac ako pobavenie jej to prináša pripomenutie mimoriadne nepríjemnej udalosti.

Kara sa znovu pýta Juhasa na to, či je správanie Airany v poriadku. Ten jej s určitosťou nemôže nič povedať, lebo tentokrát sa modrá mágyňa skutočne prekonáva. Uháňa a v ruke neustále stíska mesačnú dýku, ktorá ako keby horela jej hnevom. Tú odvážnu a prešibanú mágyňu pripomína len minimálne a s každým jej krokom je možné cítiť blížiacu sa pohromu.

Airana pripomína Eranieľ po tom, čo bola opakovane mučená. Chce dobro, ale rozhodne si nevyberá tie najlepšie prostriedky a akékoľvek jej ideály vyzierajú a znejú skazene.

9. kapitola: Obchodník s otrokmi

Po chvíli prichádza Airana, Kara a všetci ostatní k obchodníkovi s otrokmi. Obchodník v pestrofarebných šatách, ktoré pripomínajú orgován a musia stáť asi toľko, čo skutočne krásna žena, akurát niekoho predáva. Airanu nezaujímajú ten človek, ktorého považuje obchodník za tovar. Ani cena. Vlastne ju zaujíma len jediná vec.

„Hej ty, čo predávaš otrokov. Pozri, kto je so mnou. Pár ich mám. Chcem rozšíriť svoju zbierku.“

„Mám pekné kúsky. Ďalší tovar je na ceste.“

„Nauč ma bičovať. Tak, ako to vieš len ty.“

„Máš otrokov a nevieš bičovať? To sa mi nezdá. A čo si zač?“

„Pozri sa na túto malú. Vraj ste sa už stretli.“

„Bola drzá, tak som ju zbičoval. Ten chlap si ju kúpil aj zbičovanú, tak je všetko v poriadku.“

„Má tu sestru. Je veľmi blízko. Chceš ju vidieť?“

„Chcem.“

„Doneste mi niekto zrkadlo! Okamžite!“ Vykrikuje Airana a jej hlas duní ako prichádzajúca búrka.

Jeden z obchodníkov so všetkým možným, ktorý nestál ďaleko od obchodníka s ľuďmi, jej hneď ponúkol zrkadlo za medenú mincu.

„Čo chceš s tým zrkadlom?“

„Len sa na seba pozri. Viem ťa zmeniť. Pozri sa poriadne!“

Airana sa dotýka otrokára a ten sa mení. Jeho postava dostáva úplne iný tvar a vyzerá ako rovnaké dievčatko, ako to, ktoré predtým zbičoval. Ale zdravé.

„Čo to robíš? Čo si mi urobila?“

„Nemalo by ťa skôr zaujímať, čo ti idem urobiť?“

Možno hnevom a možno je to mesačnou dýkou, Airana je neskutočne rýchla. Po niekoľkých presných úderoch nádhernou zbraňou prichádza otrokár o ruku. Rýchlo si ju chytá druhou rukou, aby stratil čo najmenej krvi. Airana ho na jedno oko oslepuje ďalším presným úderom.

Nikto nechápe jej počínanie a Kara spolu s tým dievčatkom musia odvrátiť zrak a prichádza im zle. Airanu to nezaujímajú a najskôr uvažuje, že nechá otrokára zomierať dlho a v bolestiach. Po chvíli však ukončuje dýkou jeho utrpenie a získanú energiu si v dýke necháva pre seba. Strážcov otrokára, ktorí sa nedali na útek, taktiež premieňa na energiu. Zem sa farbí čerstvou krvou, ale len málokto sa na to dokáže pozeráť.

„Vieš jej pomôcť?“ Pýta sa Juhas a ukazuje na dievčatko.

„Samozrejme, ja môžem všetko!“ Odpovedá Airana a blíži sa s dýkou v ruke k dievčatku. Po troch krokoch však zastavuje a dýka jej vypadáva z rúk.

Kara i Juhas vidia a cítia, že niečo je inak. Airana sa jednoducho zastavila a ten pomaly až diabolský úsmev je preč. Pôsobí, ako keby sa dostala z nejakého tranzu a znovu môže myslieť ako ona sama.

„Airana, vieš jej pomôcť? Tak vieš?“ Pýta sa Kara.

„Ja... neviem celkom čo sa stalo. Dýka. Počkaj. Myslím, že áno. Moment. Neviem celkom...“

„Pomôž jej.“

„Idem. Neboj sa, maličká. Neublížim ti. Ukáž mi tie tvoje rany.“

Modrá mágyňa pomaly, s citom, vkladá dýku do najhlbšej rany po bičovaní, ale nič sa nedeje. Žiadne liečenie ani zmena. Iba čo ju ešte o trochu viac porezala. Namiesto svetla z dýky vidno zúfalstvo priamo z Airany.

„Čo sa deje?“

„Nie som si istá. Viem, čo mám robiť. Aj ako to robiť. Ale niečo je zle. Prepáč, nemôžem sa sústrediť.“

„Airana? Nevieš čo presne robíš, ale možno tá dýka nelieči rany z bičovania.“

„Nejde o rany. Niečo je zle. Tá dýka. Myslím, že chce viac zabíjať a menej liečiť. Nevieš to vysvetliť. Je to len taký môj pocit.“

Mesačná dýka Airane sama vyskakuje z ruky a zabodáva sa do dievčatka s jednou rukou. Žiadne liečenie, ale chladnokrvná a presná poprava.

„Ja som to nebola. To nie je moje dielo, prisahám!“ Airana, ešte pred chvíľou veselá a bojovná, upadá do plaču a jej slová je čoraz menej rozumieť.

„Čo budeme robiť?“

„Budeme? Vy pôjdete odo mňa preč a mňa necháte samotnú. Nemôžem byť pri vás.“

„Zachránila si ma. Teraz by si mi neublížila.“

Len čo to Kara vyslovila, dýka sa rozletela za ňou a len s námahou a vypätím všetkých magických síl ju Airana zastavila pred tým, aby zasiahla Karin hrudník. Nie je však čas na chválenie. Obidvom je jasné, že tá istá situácia môže nabudúce dopadnúť úplne inak.

„Chodte preč. Vypadnite! Vypadnite všetci! Juhas, pošli všetkých preč a choď s nimi!“

Mesačná dýka je viazaná silou rozplakanej modrej mágyne a tá ju berie pevne do rúk. Následne myslí na to, že by ju mala odhodiť čo najďalej od ľudí, najlepšie až do veľkého mora až za Azoyou, ale v tom si uvedomuje, že ju jednoducho nemôže pustiť z rúk. Má v rukách ultimátnu zbraň, ktorú ovláda len s ťažkosťami, zatiaľ čo pre zbraň nie je vôbec žiadny problém zabíjať.

„Prestaň, dýka! Prestať!“ Potichu a s plačom sa jej prihovára a ani neočakáva, že bude nejaká odpoveď.

„Lana.“

„Čo Lana?“

„Ty vieš čo. To je moje pranie.“

„Ale čo s ňou? Je v nebezpečenstve?“

„Odteraz už áno.“

Dýka presúva Airanu, jedine ju, do paláca. Priamo do osobnej komnaty Lany. Tá je samozrejme mimoriadne prekvapená, že tu teraz vidí Airanu. O to viac, že v ruke drží dýku.

„Nepýtaj sa ma, neviem, čo sa deje. Ale ak pustím túto dýku a dovoľím jej konať, dopadne to veľmi zle.“

„Ty si kamarátka mojej mamy. Alebo nie?“

„Dobre ma počúvaj, Lana. Utekaj. Neobzeraj sa a utekaj. Čo najďalej.“

„Prečo?“

„Poslúchni ma. Urob to teraz hneď. Nemáme čas.“

„Prišla si ma ochrániť? Nieкто prepadne hrad?“

„Nerob sa sprostou a okamžite zmizni! Utekaj tak rýchlo, ako ti nohy budú stačiť.“

„Tak dobre, odídem. Verím ti.“

Lana odchádza, berie si teplé šaty a otvára dvere. Nemôže však nimi uniknúť. Mesačná dýka vyletela Airane z rúk a teraz sa vznáša priamo v dverách. Neumožňuje Lane odísť.

„To robíš ty?“

„Ja nie. A ver mi, som skoro bezmocná.“

„Obetovala si sa, keď si ma prišla varovať.“

„Zober si mňa, nie ju! Zober si mňa!“

„Nerozumiem ti, mágyňa.“

„Nehovorím tebe, hovorím tej dýke.“

Mesačná dýka opúšťa priestor dverí a jedinou presnou ranou zabíja Airanu. Lana okamžite híka a nevedomky ustupuje aspoň o dva kroky. Sleduje, ako Airana starne na svoj skutočný vek. Namiesto mladej ženy sa pred ňou ukazuje vetchá starena, pre ktorú je zrazu oblečenie príliš veľké. Svit v očiach jej odchádza a krásne a bohaté hnedé vlasy sa menia na niekoľko strieborných chlpkov na hlave, s ktorými sa zahráva vánok.

Lana je zdesená. Vôbec nevie, čo sa deje. Vie len jedno. Tá dýka je jej nepriateľ. Berie ju do rúk a hádže ju cez okienko von z hradu tak silno, ako to len dokáže. Mesačná dýka mení smer a putuje smerom k východnému Aringoldu.

10. kapitola: Dedičstvo

Trh s otrokmi je to najlepšie miesto na sledovanie efektu požehnaní. Každé piate dieťa je dievča, čo spôsobuje veľmi kuriózne, priamo až hlúpe situácie. Mladí, silní muži, sa predávajú málo. Ich cena je relatívne vysoká. Zato priemerní sú oveľa lacnejší. Do práce v mlynoch, na poliach, v pekárňach či zbrojovniach tak bohatí ľudia kupujú skôr obyčajný, šedý priemer.

Celkom iná situácia je s dievčatami a ženami. Ženy sú vyhľadávané a nie každý predajca má čo i len jednu na predaj. Niektoré sú profesionálne skrášľované, aby vyzerali čo najlepšie. Iné sú pravidelne bité a týrané, ale predajú sa aj tak. Čo na tom, že za trochu nižšiu cenu. Pre muža, ktorý potrebuje ženu na to, aby ju bil a ponižoval, nie sú bitky a ponižovania od predajcu žiadny problém.

Kara spoznáva jedného človeka. Vysoký vojak, jeden z Emalie. Člen červenej légie, ale už nevie ktorej. Nepozná ho dobre, ale túto tvár si pamätá. Mohol by byť jej otcom, možno i dedom. Teraz je tovarom, ktorý by mohla kúpiť, keby chcela a keby mala pár medenákov.

Írónia požehnaní je tiež v tom, že vzdelaný, šikovný a pracovitý muž si bude môcť dovoliť často len slepú, nemotornú a hluchonemú ženu bez názorov a výchovy, ak bude mať šťastie. Priemerní muži nemajú ani to. Alebo aspoň nie dlhodobo. Nevestince sú plné mužov, ktorí niečo chcú, ale často sa jednoducho nedostanú na rad.

Airana je pre Karu vzorom, aj keď v poslednom čase jej nerozumie. Aj tak jej však drží palce. Všimá si, čo dokáže ten zvláštny predmet, ale predovšetkým si všimá, čo dokáže ten majiteľka tej dýky a ako odvážne sa postaví k niečomu čelom.

Juhas berie červenú mágyňu za ruku a ťahá ju preč. Došlo mu skôr, že ich ochrankyňa je preč. Nachádzajú sa pri najrôznejších obchodníkoch s ľuďmi, pričom mnohí z nich majú svoju tlupu s palicami a bolami. A práve boly sú ideálnym nástrojom na znehybnenie niekoho, kto nevie kam ísť. Kara je ideálny cieľ a zároveň ideálny človek, ktorý sa dá vymeniť za mince.

Nemôže sa pohnúť. Nohy jej zväzujú dobre hodené boly. Dve gule spojené povrazom sa vzájomným krútením omotajú o obeť, ktorá padá na zem a nemôže pokračovať, kým sa nevyslobodí. Juhas sa ponáhlal ku Kare, aby jej pomohol, ale po zásahu bolami tiež padá na zem. Vie sa z nich dostať oveľa rýchlejšie ako Kara a berie do rúk svoj nôž na rýchle prerezanie povrazov. Nerozmýšľa nad nikým iným ako nad Karou. Staví sa do úlohy jej ochrancu.

Ďalšia bola letí na Karu, ale tentokrát sa namiesto omotávania rozdeľuje v lete na dve časti. Podobne dopadajú ďalšie boly, mierené tak na Karu ako i na Juhasa. Niečo rýchle ich zneškodňuje skôr, ako majú šancu ublížiť. Ozbrojené oddiely, ktoré to vidia, okamžite prestávajú hádzať boly a ustupujú. Nechávajú dvojicu na pokoji.

„Čo sa stalo?“

„Neviem. Máš skúsenosti s bolami?“

„Čo je to?“

„Tie gule, čo ťa zasiahli a ovinuli.“

„Vidím to prvýkrát.“

„Niečo ich zneškodnilo v lete. Poznáš na to kúzlo?“

„Nie. Nemôžem poznať kúzlo na niečo, čo vôbec nepoznám.“

„Airana občas našla cestu. Teraz musíme odísť. Tu nie sme v bezpečí, bez ohľadu na to, kto alebo čo nám pomáha.“

Juhas vedie Karu preč od trhu s otrokmi, ale sám nepozná cestu. Nevie, kam ísť. Potrebuje čas na premýšľanie, ale aj to mu nemusí pomôcť.

„Mali by sme sa vrátiť do Emalie.“ Navrhuje Kara.

„Tam by ťa zabili. Za zradu. A mňa tiež.“

„Kam teda pôjdeme?“

„Skúsme nájsť nejakých dobrých ľudí, u ktorých môžeme stráviť noc. Potom sa uvidí.“

„Poznáš tu niekoho?“

„Zatiaľ nie. Ale využijeme požehnanie.“

„Ako?“

„Si žena.“

„Nerozumiem a som ešte len dievča.“

„Ktokoľvek ťa prichýli, keď má mať možnosť ťa trochu pohľadiť po líčku.“

„Nechcem aby ma nejaký neznámy muž hladil po líčku.“

„Ja zase nechcem, aby nás niekto predával na trhu alebo pozabýjal. Sem nepatríme.“

Kara rozmýšľa nad návrhom. Nikdy nemyslela tak ako Juhas. Jednoducho nie je ani stopárka, ani muž. Sama si však uvedomuje, že postrácala už niekoľko priateľov a nemôže sa vrátiť domov. Musí nájsť svoju vlastnú cestu. Zároveň jej záleží na Juhasovi a na Airane.

„Kde je Airana?“

„Ako to mám vedieť? Viem to, čo ty.“

Znenazdajky sa niekto približuje ku Kare odzadu a ukladá jej nôž na krk. Únosca je však veľmi prekvapený, keď sa iné ostrie ukazuje aj priamo pred ním. Mieri na neho dýka, ale rozhodne nie obyčajná. Vznáša sa pred jeho tvárou a on zdesene odhadzuje svoj nôž a dáva sa na útek.

„Zober ten nôž, hodí sa nám. Musíš sa vedieť chrániť.“

Kara sa zohýba, ale skôr, ako sa ho dotýka, sa mesačná dýka dostáva elegantným pohybom do jej dlane. Červená mágyňa cíti, že už ten obyčajný a čiastočne hrdzavý nôž nebude potrebovať.

11. kapitola: Juhasova úloha

Juhas si chce prezrieť dýku poriadne zblízka, ale vyzerá to tak, že samotná dýka má svoju vôľu. Nechce dovoliť, aby sa jej dotýkal tento muž. Namiesto toho sa presúva na opačnú stranu, ako keby chcela byť pred ním schovaná za maličkou Karou. Počas týchto pohybov si robí s rukou červenej mágyne čo chce, ako keby to bola ľahučká halúzka.

„Niečo nás zachránilo pred bolami. Niečo ostré a rýchle. Tá dýka?“

„Asi áno.“

„O zaklínadlách neviem nič. Ale ak ťa chce predmet chrániť a ochráni ťa pred všetkým, tak je to niečo, čo má ohromnú moc a teda aj ohromnú cenu.“

„Nepredám ju.“

„To som nemyslel, Kara. Myslel som, že ju bude chcieť od teba niekto zobrať. Získať ju pre seba. Ktokoľvek.“

„Aj ty?“

„Prečo by som ti chcel brať dýku? Všetka vďaka nej som aj ja nažive a ochránila aj môj život.“

„Chceš ju pre seba. Chceš zistiť všetky jej tajomstvá.“

„Nie, nechcem. Nechaj si ju.“

Zatiaľ, čo dvojica vedie tento zvláštny rozhovor, dýka len tak sama vylieťa, ako keby išla na zvláštnu, netypickú misiu. Po chvíli sa vracia. Žiadne vysvetlenie.

„Kam si poslala tú dýku, Kara?“

„Nikam, vôbec neviem kam išla.“

„Dobre ma počúvaj. Musíme sa porozprávať. Ale nie tu.“

„A kde?“

„Neviem. Niekde ďaleko.“

„Dobre. Privolám ju.“

„Ty to dokážeš?“

„Dúfam, že áno.“

Kara sa pokúša využiť to málo, čo vie z magického tréningu, na privolanie dýky. Nič sa však nedeje. Nepozná predmety a možnosť ich využitia v mágii. Vie len niekoľko základných ohnivých kúziel, ale nič, čo by sa teraz dalo použiť.

„Vieš nás presunúť? Dostať nás preč? Si mágyňa ako Airana, niečo určite vieš.“

„Nie, neviem. A neviem ani ako to Airana robila.“

„Ako veľa toho vlastne vieš o tej dýke?“

„Skoro nič. Asi toľko čo ty.“

„Rád by som niečo vyskúšal. Skúsím ťa ohroziť. Ak mám pravdu, priletí na tvoju ochranu.“

„Čo ak ťa zabije?“

„Ja hlupák, na to som nepomyslel. Tak vieš čo? Podme odtiaľto a ona sa vráti, až to bude potrebné.“

„Myslím si, že cítim nejaké spojenie. Neviem to vysvetliť.“ Hovorí Kara a zatvára oči. Začína sa mrviť a je veľmi nepokojná, čo si Juhas okamžite všimá.

„Vieš, čo teraz robíš?“

„Viem. Je to strašné.“

„Čo robíš?“

„Pohybuje sa veľmi rýchlo. Zabíja ľudí. Niekde tam. Neviem prečo a ja som jej to nekázala.“

„Akých ľudí? Otrokárov?“

„Ach nie. Musíš ju zastaviť. Musíme ju zastaviť! Okamžite!“

„Nemáme ako.“

Červená mágyňa padá na kolena a plače. Uvedomuje si, čo sa deje. Má pocit, že je prepojená s dýkou, ako svetlo jedinej sviečky a nekonečná temnota. V mysli sa jej opakujú známe slová. Nútia ju, aby ich povedala nahlas, ale nechce to urobiť. Kara si zakrýva uši, ale to nemá vôbec žiadny efekt. Zvláštny a zlomyselný hlas jej neustále opakuje ten istý text. Po chvíli ho začína hovoriť aj ona a konečne pociťuje úľavu.

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ“

„To som už počul. Čo to znamená?“

„Veľa vecí. Nevieť čo všetko. Súvisí to aj s tebou, aj keď iba okrajovo. Predovšetkým sa to zameriava na mňa. Na ľudí, ako som ja. Na ženy, ako som ja.“

„Nerozumiem. Čo robí?“

„Musíme ju zastaviť. Akokoľvek. Ver mi, toto je nutné. Okamžite musíme tú dýku zastaviť! Skôr, ako bude neskoro.“

„Nemáme ako. A aké neskoro? Čo sa to, do Eludie, deje?“

Juhas vyťahuje nôž a ukladá ho Kare na krk. Nechce jej ublížiť, ale chce zastaviť tú rýchlu a nebezpečnú dýku, ktorá podľa Kary robí niečo nepredstaviteľne zlé.

„Nič sa nedeje. Neletí sem.“

„Vie, že by si mi naozaj neublížil.“

„A čo mám robiť? Zavolať všetkých, čo ti chcú ublížiť, aby prišli sem?“

„Skús to. Skús čokoľvek. Musíš ju zastaviť, je to dôležitejšie ako môj život. Prosím.“

Kara plače a stráca slová i akúkoľvek silu žiť. Pripomína človeka, ktorý sa práve dozvedel, že celá jeho rodina a všetci priatelia zomierajú na mor a nikto im už nemôže pomôcť.

Ťažké rozhodovanie. Zabije niekoho, na kom mu začína záležať a koho môže považovať za dcéru, alebo nechá nepochopiteľný predmet, aby robil niečo nepopísateľne otrasné niekde ďaleko. Vie, že sa musí rozhodnúť rýchlo a Juhas sa vie rýchlo rozhodovať. Predovšetkým keď nevie všetko. Teraz sa nemôže naučiť niečo nové a užitočné pri rozhodovaní a je to on, kto musí urobiť rázny krok. Či sa mu to páči, alebo nie.

Vyhŕňa Kare vrchné oblečenie, ako keby to malo nejaký význam, a bodá ju do srdca. Nič sa nemení. Obloha je rovnaká, neprichádza na žiadne nové myšlienky, len Kara krátko zrevala od bolesti. Tak krátko, ako sa len dá. Rana s nožom je mimoriadne presná.

Dýka sa vracia. Jej rýchlosť je tak značná, že by ju nedohnal žiadny šíp, vystrelený z toho najlepšieho luku. Mesačná dýka prilieha a rýchlo vo vzduchu obchádza dvojicu. Zmätený Juhas nevie, čo má robiť. Dýka však áno. Sama sa chce dostať do rany, ale bráni jej v tom stopárov nôž. Juhas ho vyťahuje a dýka ukazuje svoju silu. Okamžite zahojuje ranu a Karino srdce znovu bije. Stopár hovorí jednoduché ďakujem, ale dýka znovu letí preč. Žiadne ďakujem ju nezaujímá.

Stopár chvíľu uvažuje, že to zopakuje, ale rýchlo ho tento nápad prechádza. Už Karu raz zabil a určite to nechce urobiť znovu.

„Čo sa stalo?“

„Ja... prebodol som ťa nožom. Nič iné mi nenapadlo. Musel som zastaviť tú dýku na výprave, ako si vravela. Prepáč, je mi to ľúto, naozaj ľúto. Si... v poriadku?“

„Musí to dokončiť.“

„Kto musí čo dokončiť?“

„Už ich veľa neostáva.“

„Koho veľa neostáva?“

„Airana ti to vysvetlí.“

„Airana je mŕtva. Chceš vidieť jej telo?“

„Nie je. Teraz to musia dokončiť. Oni to musia dokončiť.“

„Oni? Kto sú oni?“

„Ona a tí druhí.“

Juhas si sadá čo najbližšie ku Kare a objíma ju, ako jej ochranca. Urobil to, o čo bol požiadaný. Teraz nevie, či to malo aspoň nejaký zmysel.

„Je hotovo.“ Hovorí Kara po chvíli.

„Čo je hotovo?“

„To povie Airana. Na bezpečnom mieste.“

„Ona je mŕtva. Už to pochop.“

„Prichádza.“

12. kapitola: Modrý stôl

Mesačná dýka sa vracia. Je úplne čistá, nikde žiadna krv. Pomaly sa vznáša, tentokrát medzi Karou a Juhasom. Kara ju chytá, ale dýka jej nedovoľuje, aby si ju stiahla k sebe.

„Chyť ju aj ty.“ Rozkazuje mu Kara svojim dievčenským hláskom.

„Nie, ďakujem. Už viem, čo dokáže.“

„Tvrdíš, že nevieš, čo dokáže. Chce ti to povedať a hlavne ukázať.“

„Tá dýka s tebou hovorí?“ Čuduje sa Juhas.

„Je to veľmi zvláštne, ver mi. Mimoriadne zvláštne.“

Juhas sa dotýka dýky a všetky farby sveta sa začínajú meniť. Má pocit, že letí, spolu s Karou. Niekam mimoriadne ďaleko. Vidí známe kraje, za nimi neznáme kraje a ohromné množstvo vody. Ostrovy, ohromné oceánske búrky, ako i zeme, ktoré sú spaľované neutíchajúcou horúčavou. Obidvom prichádza nevoľno, ale cesta stále nekončí. Prichádza ďalšia voda a tiež miesta, ktoré sa znovu zdajú byť známe. Dýka ich vedie cez celý svet, ale cesta vyzerá, ako keby išli okolo celého sveta znovu a znovu.

Konečne dýka spomaľuje a blížia sa k malému ostrovu, ktorý má len jednu zvláštnosť. Niečo, čo by sa dalo popísať ako stôl. Počas pristávania sa ostrov stráca a dvojica znovu plnou rýchlosťou putuje ďalej. Ďalšia voda a súš. Vyludnené mestá striedajú polia, na ktorých pracovití ľudia zbierajú úrodu. Znovu prichádza ostrov a mesačná dýka tam obidvoch dopravuje. Žiadne mäkké pristátie, ale pre obidvoch je úžasné, že je tu koniec cesty, nech už išla tá cesta kamkoľvek.

Spoločne sa pozerajú na to, čo pripomína stôl, ale po chvíli si všímajú zvláštnu vec. Ostrov, na ktorom sú, mení svoju polohu. Raz je všade tma a vidno hviezdy, inokedy je síce tiež tma, ale hviezd vidno len minimum. Menia sa celé moria i jazerá.

„Kara, čo sa deje?“

„Neviem.“

„Sme na ostrove, ak je to ostrov.“

„Čo to potom je?“

„Povedal by som, že niečo ako prísne tajná svätyňa. Miesto, kde je niečo dôležité, čo nemá len tak hocikto nájsť. Dať niečo takéto na ostrov dáva zmysel.“

„Je mi zle.“

„Aj mne, Kara. Aj mne. Ale určite je dôvod, prečo sme tu.“

„Kde je tu? Kde sme?“

„Povedal by som, že na rôznych miestach. Nikto tu však nie je. Len my. My a tá dýka.“

Kara berie do ruky mesačnú dýku. Najradšej by ju zahodila, ale nemôže to urobiť. Pre niečo ju sem tá dýka doniesla.

„Airana by vedela, čo sa deje.“

„Je v dýke.“

„Ako to myslíš, že je v dýke? Ukáž ju sem.“

Juhas berie dýku do rúk. Je to nádherná zbraň, ale pre neho len zbraň, i keď dokáže neuveriteľné veci. Prechádza sa s ňou po malom ostrove, tu a tam. Nič sa nedeje. Sadá si na stôl a díva sa naďalej na dýku. Kara sleduje jeho pohyby a všímá si niečo nečakané.

„Pozri sa, vidíš to aj ty?“

„Čo?“

„Vidím... teba. Ale tak inak. Pozri sa.“

„Kam?“

„Zlez z toho stola a pod' na moje miesto.“

Juhas ju poslúcha a Kara si sadá na stôl. Nad ňou sa objavuje svetlomodré svetlo s jej podobizňou.

„To si ty?“

„Myslím, že áno. Ale neviem, čo to znamená.“

„Cítiš sa nejak... inak?“

„Nie, stále rovnako.“

„Asi to mám. Ten stôl je čarovný. Sú v ňom nejaké čary.“

„Je to možné.“

„Si predsa mágyňa, nevieš to?“

„Airana by vedela.“

„Pod' sem. Teraz polož na stôl dýku a čakaj.“

„Prečo?“

„Pre niečo tu sme, nemyslíš?“

Kara ukladá dýku na stôl a prechádza bližšie k Juhasovi. Spolu sa pozerajú hneď na niekoľko svetlomodrých svetielok. Vyzerá to tak, že jednotlivé svetielka medzi sebou súperia. Hádajú sa, bojujú medzi sebou. Jedno z nich je väčšie ako ostatné a je zapojené do akéhosi zvláštneho, mystického konfliktu.

„Kara.“ Hovorí jedno zo svetielok, ktoré je nateraz oddelené od všetkých ostatných.

„Kto si?“

„Eraniel.“

„Prepáč mi tú jabloň, prosím.“

„Nejde o jabloň. Dala si dýku na stôl a to je dôležité. Teraz vidíš pravdu.“

„Urobila som to, lebo ma o to požiadal Juhas. On na to prišiel.“

„Ľudia ako on sú Herdanovým nepriateľom.“

„Herdanovým?“

„V tvojom národe ma považovali za bohyňu dobra a Herdana za boha zla. Chcem, aby si páchala dobro, zatiaľ čo Herdan chce, aby si páchala zlo. Posiluje ho nenávisť, utrpenie a sklamanie. Všetko zlé na svete mu dáva silu a chuť robiť niečo, čo ho posilňuje. Urobí čokoľvek, ale my, čo sme v dýke, s ním bojujeme. Niekedy prehrávame.“

„Ty ma nechceš zabiť?“

„Nikto z dýky ťa nechce zabiť, okrem Herdana. Máš tu priateľov.“

„Koho?“

„Som na tvojej strane. Všetci uväznení v tejto schránke, ktorým záleží na živote, sú na tvojej strane.“

„Prečo komunikujete so mnou a nie s niekým silnejším ako ja?“

„Zapojím sa do boja namiesto Airany. Ona ti to dobre vysvetlí.“

„Airany?“

„Je cennou posilou v dýke. To sa trochu ťažko vysvetľuje.“

„Nikdy nebudem ako ona.“

„Pozri sa na toto maličké svetielko na konci. To si ty. Si ako ona. Aj časť tvojej duše bojuje proti Herdanovi.“

„Mojej duše?“

„Tvoja krv sa zmenila. Aj tvoja duša. Všetko sa mení, aj nenávisť, ktorá nie je len medzi ľuďmi. To dodáva silu nášmu nepriateľovi. A pozri na všetky tie maličké svetielka, ktoré nám pomáhajú.“

Kara si myslí, že o mágii vie skutočne málo. Nikto jej nikdy nehovoril o predmetoch, ktoré sú ako schránky. Ani o Eraniel. Ani o tom, že aj ona je zatiahnutá do súboja, o ktorom nič nevie.

Vidí, ako sa svetielka striedajú. Eraniel sa presúva a iné svetlomodré svetlo ide do popredia.

„Si Airana?“

„Tak ma volali a tak ma môžeš volať. Chránim ťa. Pred bolami i pred zbraňami, ktoré si nevieš predstaviť.“

„Dostala si sa do dýky?“

„Obetovala som sa. Nevedela som, čo presne sa stane. Len som tu a asi tu aj naveky ostanem. Vieš, aká je to tu uzatvorená spoločnosť? Do Eludie aj s tými, od ktorých nemôžeš utiecť!“

„Čo sa stalo? Prečo dýka odišla?“

„Modrý stôl oddeľuje duše od seba. Herdan niekedy získa kontrolu a urobí čokoľvek, len aby niekomu ublížil. Berie ťa ako hrozbu. Preto ťa dýka opustila. Každá červená légia prišla o mágyňu. Si posledná svojho druhu. Tak si to želá Herdan. Chce, aby si sa za všetko cítila zodpovedná. To mu nemôžeš dovoliť. Nesmieš. Musíš bojovať. Každé zabitie mesačnou dýkou posilňuje silu Herdana. Teraz zabil dvadsať mágyň. Všetky, okrem teba. Preto, aby ukázal svoju moc, svoju zvedavosť a chuť psychicky ťa zničiť. Nesmieš sa dať, Kara.“

„Nemôžete ho uväzniť?“

„Nemôžeme. Môžeme sa len brániť a dúfať. Jeho sila stúpa so všetkým, čo dokážu ľudia a nielen ľudia urobiť v neprospech iných.“

„Ale mesačná dýka lieči.“

„Lieči, ale hlavne zabíja. A ty budeš musieť zabíjať tiež. Čím viac smrti, tým bude on silnejší a my, čo sme tu spolu s ním, slabší.“

„Chcem ti pomôcť. Chcem ťa dostať znovu na svet.“

„Nedá sa to. Už sa to stalo takto. Môžem ti byť nápomocná, ale keď sa dostane k moci Herdan, budú sa diať hrozné veci. Hrozné pre každého. Musíš pomáhať ľuďom. Musíš využívať svoj dôvtip. S veľkou mocou prichádza veľká zodpovednosť. Nie si tak bojovná, ako ostatní. Nájdí iné možnosti. Musíš vedieť, za koho a proti komu bojuješ. Herdana však nikdy neporazíš.“

13. kapitola: Plavec

Zatiaľ čo sa Kara rozpráva, Juhas počúva rozhovor a uvažuje, čo môže urobiť. Nie je to žiadny čarodejník, ale myslí mu to dosť na to, aby našiel chybu v plánoch protivníka. I keď je ten protivník niekto s prakticky neobmedzenou mocou a chuťou všetkých pozabíjať.

Premýšľa hlavne nad tým stolom, ktorý oddeľuje duše. Ako sa to dá využiť? Ak by bolo viac duší v jednom tele, dajú sa nejak oddeliť? Ak by bol niekto kompletne ovládaný inou osobou, mohol by pomôcť tento stôl? Čo ak by bolo možné oddeliť dobro od zla alebo pravdu od lži?

„Kara, spýtaj sa, či má Herdan aj nejakú dobrú stránku. Niečo, čo by sme od neho mohli oddeliť.“

Kara sa na to pýta Airany i Eraniel, ale ani jedna nikdy nepočula o žiadnej dobrej stránke, ktorú by Herdan mohol mať. Čisté, silno presvedčené zlo. Žiadna časť osobnosti, ktorá by mohla pomôcť proti jeho zlej časti.

„Nemá žiadnu dobrú časť.“

„A čo všetci, čo sú v tej dýke? Všetci, čo sa tam nejak očitli? Kto všetko tam je a kto tam nie je?“

Kara sa pýta na túto odpoveď, ale neodpovedá jej Eraniel ani Airana. Niekoľko iných, o kom doteraz nepočula.

„Zdravím ťa, mocná červená mágyňa. Si silnejšia, ako si myslíš. Viem, že máš strach a nemyslíš si, že práve ty môžeš urobiť niečo veľkolepé. Žijem dvojité život. Som v dýke, ale moje telo a moja myseľ je aj medzi živými. Nepáčil by sa ti môj vzhľad a ani môj príbeh, ktorý je plný nenávisti a intríg. Nevedel som, prečo som nažive. Nikto ma nemôže zabiť, ani ty nie, ale verím, že práve ty nájdeš spôsob ako pomôcť všetkým.“

„Kto si?“

„Moje meno nie je podstatné a aj tak si na mňa už nikto nepamätá. Zomrel som mladý, i keď stále žijem. Teraz som len starý muž ukrytý v jaskyni.“

„Prečo si v dýke?“

„Tu sú len niektoré obeť, ale i tí, pre ktorých je určená ako väzenie.“

„Prečo v nej nie sú všetci, ale len niektorí?“

„To bude vedieť iba Eraniel. A Herdan.“

Modré svetielka sú v neustálej akcii. Väčšie a menšie svetielka sa pohybujú sem a tam, neúnavne a rázne. Po chvíli sa všetko upokojí, len aby konflikt znovu začal po krátkej pauze. To sa opakuje znovu a znovu.

Juhas si to všíma a snaží sa odpozorovať jednotlivé fázy. Zdá sa mu to však byť oveľa viac náhodné ako predtým, ako to začal seriózne skúmať.

„Kara, musíme zničiť tú dýku. Je to jediný spôsob, ako sa zbaviť Herdana.“

„To by zomrela aj Airana a všetci ostatní.“

„Oni by to urobili. Obetovali by svoje životy, nech sú akékoľvek, za koniec Herdana.“

„To nemôžeš vedieť.“

„Môžem a viem. Si ešte naivná a nevieš, čo všetko urobil Herdan v minulosti. Ani ja to neviem, ale všetky tie svetielka, osobnosti alebo ako len chceš nazvať tých v dýke by mi dali za pravdu.“

„Mýliš sa.“

„Nemýlim a pokojne sa ich spýtaj.“

Kara uvažuje, začína sa strácať na pomedzí dvoch úplne odlišných realít. Sama sebe hovorí, že nemá čo stratiť. Skúsi to. Pýta sa tých, ktorí sú uväznení vo vnútri dýky.

„Chcem zničiť dýku. Aj so všetkými vo vnútri.“

„Ak zničíš dýku, všetci sa dostanú von. Tu môžeme s Herdanom bojovať, ale keď unikne, pozabíja všetkých, ktorých ešte nepozabíjal. Jedného za druhým. Väčšina duší zmizne okamžite, ale tá jeho pretrvá.“

„Takže nie je správne zničiť dýku?“

„Nie, nerob to. Aj tak sa ti to nepodarí. Ver mi, keď som ju nechtiac vytvoril, po ničom takomto som netúžil. Namiesto toho som nadšený, že pomáha. Aj keď sa niekedy dostane do rúk úplného zla.“

„Kto si? Aké je tvoje meno?“

„Hairon, Hairon Marasken.“

„A vieš čarovať?“

„Nie som žiadny čarodejník, ale pre požehnanie i prekliatie som tu. Viem, čo dokážem, ale nechcem, aby sa niekto dostal do rovnakej pasce ako ja.“

Pre Karu je to meno ako každé iné. Nepozná históriu. Juhas tiež nie je znalec, ale uvedomuje si, že to meno už počul. Hairon Marasken, posledný z veľkého rodu. Prvý a posledný, požehnaný a prekliaty. Posledný Marasken. Nevedel, čo sa s ním stalo, tak ako ostatní. Teraz už vie. Telo niekde ďaleko, myseľ v dýke a neustály boj.

V dýke je veľké množstvo malých osobností, ktoré zvyšujú silu stojacu pevne proti Herdanovi. Napriek tomu znovu víťazí boh smrti a utrpenia. Má krátkodobú väčšinu a rýchlo presúva dýku do vzduchu, mimo stôl. Ďalší pohyb je však horší ako obyčajné zdvihnutie. Oveľa horší. Mesačná dýka, niekedy nazývaná i ako Herdanov zub, prechádza mladučkou ohnivou mágyňou ako nahriaty nôž maslom. Letí preč, ale po vzdialenosti niekoľkých krokov padá dýka do vody, obkolesujúcej malý ostrov.

Juhas sa okamžite vrhá do vôd a potápa sa. Vie veľmi dobre, čo musí teraz urobiť.

Stopár pláva presne k miestu, kde sa ponorila mesačná dýka. Ponára sa tiež a svižne sa dostáva do čoraz väčšej hĺbky. Má výhodu, že vie výborne plávať. Väčšina členov červených légii to nedokáže.

Nájsť však kovový predmet v čoraz tmavšom prostredí pod vodou nie je nič jednoduché. Pestrofarebné koraly hrajú všetkými farbami a ako ubúda slnečného svetla, tak i pribúda viac koralov.

Juhas má len jednu možnosť. Hľadať, nadýchnuť sa na povrchu a hľadať ďalej. Len čo nachádza niečo, čo by sa mohlo podobať na dýku, natáhuje svoju ruku. Dýka pomaly prichádza až do jeho ruky, pomaly sa prediera slanou vodou. Nadšený Juhas sa ju pokúša vytiahnuť a spolu s dýkou mieri priamo k ostrovu. Ostrov sa však premiestňuje a tam, kde bola súš, je teraz len ďalšia voda. Okamžite sa snaží nájsť ďalšiu pevninu. Tá je však úplne ďaleko. Uvedomuje si, že bez ohľadu na jeho rýchlosť plávania sa nedostane až na koniec mora a nevstúpi na breh. Je stratený.

14. kapitola: Výmena

Juhas pláva kdesi v neznámych vodách a drží pri tom dýku. Môže urobiť len jednu jedinou vec, ostať na mieste a snažiť sa prežiť čo najdlhšie. To môže znamenať celé dni čakania. Nemá však nič, čo by mu pomohlo proti vysileniu.

Uvažuje nad légiou. Čo by urobila celá légia, 40 ľudí, keby sa ocitli v rovnakej situácii? Pravdepodobne by ich chcel veliteľ v prvom rade upokojiť. Čo však potom? Začali by všetci plávať k najbližšiemu brehu?

Úlohou veliteľa je udržať morálku, postarať sa, aby všetci plnili jasné rozkazy. Úlohou stopára je zabezpečiť, aby sa légia nedostala do pasce či iných ťažkostí. Teraz je on, stopár, v pasci a hrozí mu utopenie. Nikto mu nedáva rozkazy a keby aj niekto taký bol, žiadny z nich by nemohol splniť.

Alebo áno? Prezerá si mesačnú dýku. Chcel by vedieť o nej všetko to, čo o nej vie Airana alebo iný znalec. Chcel by ju použiť k vlastnej záchrane. Ako to však môže urobiť?

„Je tu niekto, koho môžeš zachrániť?“

Juhas počuje, ale nerozumie. Je to teraz on, s kým chce tá dýka komunikovať?

„Prečo taká hlúpa otázka. Urobím čokoľvek, len ma dostať odtiaľto. Prosím.“

„Nie si žena, nemôžem ti dôverovať tak, ako keby si bola ženou.“

„Neviem kto si, neviem kto so mnou presne hovorí, ale rád zachránim nejakú ženu, ak ma odtiaľto dostaneš. Akúkoľvek.“

„Som Eraniel.“

„Pomôž mi, Eraniel, a ja urobím všetko čo budem môcť, aby som pomohol tebe. Alebo komukoľvek, na kom ti záleží.“

„Priprav sa na cestu, akú si ešte nikdy neabsolvoval.“

„Som pripravený, nech to znamená čokoľvek. Nemám na čo čakať.“

15. kapitola: Otok s obchodníkmi

Airana sa ocitá vo veľmi zvláštnej pozícii. Je v tele, ktoré jej nepatrí. Je celá premočená a v ruke má mesačnú dýku. Rýchlo si uvedomuje, kde sa nachádza. Trhy s otrokmi. Iný ako predtým, aj keď spoločných črt sa dá nájsť hneď niekoľko. Po celom Kariene sú trhy s najrôznejšími ľuďmi a ich význam sa ešte zvýšil po požehnaní.

„Prišli ste si kúpiť? Máme čo len chcete. Bojovníkov, básnikov, záhradkárov, kohokoľvek.“

„Prišla... prišiel som kúpiť. Ešte neviem koho. Premýšľam.“

„Musíš byť čarodejník, tu nepršalo dlho a neviem, ako si sa sem dostal tak mokrý.“

„Ak ti poviem, že ma posielajú starí bohovia, uveríš mi to?“

„Uverím.“

„Ako sa voláš? A aké máš ceny?“

„Som Kadlo. A ty?“

„Jahas.“

„Červená légia?“

Airana je prekvapená. Nieкто ju tu pozná. Vlastne nieкто tu pozná Juhasa.

„Dobre ma počúvaj. Viem že tu máš veľa chlapov, ale ja hľadám vlastne ženy. Dievčatá, ideálne s magickými schopnosťami. Tak trochu nám dochádzajú červené mágyne. Máš tu takýto luxusný tovar? Viem dobre zaplatiť.“

„To je poriadne luxusný tovar. Nemám, čo hľadáš. Jedno dievčatko mi doniesli, ale už je sľúbená. Kupec príde zajtra.“

„Prebijem jeho ponuku.“

„Ponúka mi dva striebornáky, to je dobrá suma. Je mladá, má pekné zuby a tvár.“

„Má aj meno?“

„Každý má meno. Neviem ako sa volá.“

„Zlatá minca z čias Eludie znie ako dobrá motivácia, aby si zmenil názor.“

„Pod' za mnou.“

Airana v tele Juhasa uvažuje, či je možné tomuto človeku veriť. Má skúsenosti s červenými légiami, ale čo sa stane, ak zistí, že je nieкто úplne iný? Počas pochodu premýšľa, či je dobré, že sa vymenila s Juhasom. Juhasova myseľ je v dýke, zatiaľ čo v jeho tele je ona. Expertka na všetko, aspoň tak by ju popísal stopár.

Všíma si ďalšie dievča. Je mladučka, vo veku keď sa ženy v dobrých rodinách učia súvisle rozprávať. Berie ju za ruku.

„Čo robíš?“

„Zoberiem si tých žien viac. Aj dievčatiek. Vycvičíme si ich.“

„Rozprávali sme sa o jednej.“

„A ja som na nákupe a sľúbil som poriadnu odmenu. Tak čo riešiš? Tak mladú by aj tak kúpil málokto, je primladá.“

„Pozri sa, tu je tá kráska. Obzri si ju, ak chceš.“

Airana si prezerá dievča. Pozná ju, zatiaľ čo dievča ju nespoznáva.

„Ako sa voláš, dievča?“

„Nechcem byť znovu predaná.“

„Nie som len tak hocikto.“

„Pre mňa si.“

„Spoznáš svet, v ktorom si ešte nebola tak dôležitá.“

„Nechcem dôležitosť.“

„Keď budeme pri Kadarovom hrobe, tak sa budeš znovu cítiť dôležitá. Alebo keď sa stretneš s bláznivou kráľovnou. Možno znovu stretneš elfov, kto vie?“

„Odkiaľ to vieš.“

„Som Juhas, z červenej légie. A ty teraz presne vieš, či hovorím pravdu. Teraz pod' so mnou.“

Airana si berie ešte niekoľko žien. Všetky z celého trhu. Dnes je na trhu drvivá väčšina mužov. Monna za ňou ide veľmi rýchlo, ostatné len s nedôverou.

„Sľúbila si mi zlatú mincu. Kde je?“

„Dostaneš ju. Nemusíš sa báť. A mám viac spôsobov, ako ti zaplatiť. Chceš byť obklopený množstvom žien?“

„Samozrejme.“

„Výborne.“

Airana dáva Kadlovi na plece ruku a vymieňa ho. Myslel otrokára, i keď ľudskejšieho ako ostatní, sa dostáva do dýky. Kara sa dostáva do jeho tela.

Modrá mágyňa pomaly vymieňa každú červenú mágyňu, ktorú dýka zabila, za otrokov z trhu. Je rýchla a otroci ani nevedia, čo sa deje. Mení každého, no každá výmena je pre ňu stále náročnejšia. Plne kontrolovať dvadsať mágyň je viac, ako si myslela, že dokáže. Posledná bytosť, ktorú vymieňa, je Eraniel.

Plán vychádza. Dýka sa plní jednoduchými otrokmi, ktorí sú pre psychickú silu Herdana jednoduchým cieľom.

Dýka sa vznáša. Je plne pod Herdanovou kontrolou. Eraniel v tele otrokára nebojácne berie dýku do rúk a láme ju na dve časti. Ostrie a rukoväť sú od seba oddelené. Nikto by to nedokázal silou, ale vyzerá to tak, že sila nahnevanej a dlho uväznenej bohyně je viac ako len dostatočná.

16. kapitola: Konfrontácia

Herdanov duch vystupuje zo zlomenej mesačnej dýky. Vidí pred sebou hneď niekoľko ľudí, ktorí sa sústredia na neho. Dobré vie, že telá otrokov sú naplnené jeho nepriateľmi. Všetci z dýky sa dostali von, s výnimkou Hairona. Ten, tušiaci plán, nechcel opustiť dýku. Až do konca chce bojovať s Herdanom, aby dal ostatným čo najlepšiu šancu.

„Airana vás dostala von. Stačí ju zabiť a všetko bude znovu v poriadku. Aké jednoduché. Odpadáva od únavy a je tak pre mňa ľahký terč.“

Herdan sa približuje k Airane, ale Eraniel mu to znemožňuje. Teraz je silnejšia ako on, ale to sa vie kedykoľvek zmeniť.

Zo všetkých, ktorí sa dostali z dýky, preberá iniciatívu Kara. Malá, nová červená mágyňa s minimálnou silou. Skúša svoju ohnivú strelu a drobné zranenie spôsobuje na Herdanovi viac úsmevu ako bolesti. Skúša to znovu a Herdan sa začína uhýbať. Pridávajú sa ďalšie mágyne, ktorým ide Kara vzorom. Piata, desiata, postupne všetky mágyne skúšajú svoje ohnivé kúzla a tie najskúsenejšie posielajú silnejšie kúzla, ako len obyčajné ohnivé strely.

Herdan sa dáva na útek, ale sleduje, že sa nemôže nikam pohnúť. Eraniel mu znemožňuje útek a aj keď je známa ako bohyně dobra, teraz si užíva to, že nieкто Herdanovi ubližuje. Ďalšie ohnivé kúzla ničia tmavého ducha ohňom. Nemôže ustúpiť, ale už nemá silu ani na to, aby sa efektívne bránil.

Je jedno, kto dáva poslednú ranu. Herdan padá a pre všetkých je to úľava. Hlavne pre Eraniel, ktorá bola v dýke i mimo dýky pod najväčším útlakom od Herdana. Je šťastná, ale

namiesto oddychu sa dotýka každého človeka a mení ich telá. Kara získava svoje pôvodné telo, podobne ako Airana a všetky ostatné ženy.

„Eraniel, blahoželám ti. Všetkých si zachránila.“

„Nezaslúžim si gratulácie, Airana. Už som dlho na tomto svete a tým, že som zachránila ženy, som spečatila život mužov z trhu. Zachránila som jedných a zabíjala druhých. Nie som ideálna, nemôžeš ma pochopiť.“

„Chápem ťa. A pochop aj to, že si zabila Herdana. Už žiadne jeho požehnanie a žiadne utrpenie od neho. Zabila si niekoľkých, aby si zachránila všetkých.“

„Musím ísť.“

„Zober ma so sebou, Eraniel. Zober ma.“

„Nemôžem. Toto sú tvoji priatelia, budeš ich viesť a pomáhať im. Existuje niekto, koho chcem vidieť. To je len moja úloha.“

Airana premýšľala a obracia sa na Monnu.

„Je pravda, čo hovorí? Je to skutočne Eraniel?“

„Áno, je. Naozaj si myslíš, že Herdan je mŕtvy a ty budeš všetky tieto mágyne viesť.“

Eraniel odchádza. Už nechce byť súčasťou tejto skupiny. Odchádza svojou kúzelnou mocou ďaleko od Airany a ostatných. Až do jaskýň, kde stretáva svojho dávneho priateľa. Jediného, ktorý ju po dlhých rokoch môže úplne pochopiť.

Airana berie do obidvoch rúk mesačnú dýku. Obidve polovice sú teraz len zmesou úplne obyčajných materiálov, akákoľvek mágia z nej zmizla. Jej vnútro je duté, úplne vyprázdnené. Teraz môže slúžiť už len ako pekná dýka, ktorú môže v budúcnosti niekto opraviť. Možno bude ešte niekedy slúžiť ako zbraň, ale viac sa hodí ako dekorácia.

Monna je smutná. Prišla o Kadara, aj o niekoľkých známych. Je však s Airanou a so ženami, ktoré vedia čarovať. Jedna zo starších červených mágyň ju berie za ruku. Chce byť s ňou sama. Monna nevie prečo, ale potešilo ju, čo jej povedala:

„Ak sa celé to požehnanie končí a bude rovnako mužov a žien, už nebudú potrebné žiadne červené légie s jedinou ženou. Pod' so mnou. Ja viem ohnivé kúzla a ty vieš niečo, čo nevie niekto iný. Budeš so mnou, po mojom boku.“

„Len ak sa pridá aj Airana.“

„Dobre, pôjdeme za dobrodružstvom. My tri.“

„Kam?“

„Airana by povedala že to záleží na chuti a počasí. Ja som pôvodne z Jasu, z mesta v Zemi zatratených. A už veľmi dlho som tam nebola.“

Jediný, skutočne smutný človek, je Kara. Prišla o niekoho, koho nepoznala dobre, ale mala pocit, že mu rozumie. Juhas a mnohí ďalší sú obeťou v konflikte, ktorý má svoj začiatok, ale nikdy nie je isté, či bude mať aj definitívny koniec.

17. kapitola: Epilóg (po desiatich rokoch)

Ubehlo desať rokov od zlomenia mesačnej dýky.

Kara sa pozerá na desaťročný hrob. Nevie čítať a písať, tak ako mnohé ďalšie mágyne. Aspoň oficiálne. V skutočnosti číta znovu a znovu ten istý nápis. Na kameni je napísané, že ide o hrob mladého muža menom Kadar. Niekto do kameňa vytesal, že bol syn pisára. Niekto iný vytesal slovo ďakujem.

Červená mágyňa ho nepoznala, ale veľmi ovplyvnil jej život. Po zlomení dýky sa tajne naučila čítať a písať a dostala sa ku knihám, ktoré mali byť pred ňou skryté. Kara sa naučila viac o ohnivých kúzloch ako ostatné mágyne, ale tu rozhodne

neskončila. Išla za tými najlepšími. Veľa sa pýtala, veľa skúšala a väčšinou jej pokusy nedopadli slávne. V tom je však sila človeka. Nevzdávať sa. Ísť ďalej. Za desať rokov sa zmenila z málo nebezpečného dievčatka na niekoho, kto sa krásou a šikovnosťou vie vyrovnávať Airane.

Dobre vie, že štúdium nie je všetko. Opustila červené légie, občas aj hlavný kontinent a mocnými plameňmi spálila chrámy, ktoré niekto zasvätil Eludii či Eraniel. Nie preto, že by niečo rada ničila, ale aby zamietla stopy. Každého, kto by za normálnych okolností padol pri márnej obrane, dostala do bezpečia. Z malej mágyne sa stávala veľká hrdinka.

Naučila sa to, čo vedela Monna od útleho veku. Odlíšiť lož od pravdy. Využila túto schopnosť na to, aby pomohla ostatným. Osobne spálila telo Monny, ktorá zomrela mladá.

Po zlomení dýky a porazení už vtedy veľmi zoslabeného ducha Herdana si myslela, že všetko bude lepšie okamžite. Až neskôr prišla na to, že to nie je pravda. Zlomenie prekliatia znamená oveľa viac ženských novorodencov, ale nie viac žien. To vyžaduje čas. Múdri ľudia toho obdobia rozhodli, že plnoletosť prichádza vo veku 15 rokov. U obidvoch pohlaví. Po desiatich rokoch je tak stále veľmi málo žien, ale oveľa viac dievčat ako predtým. Niektoré z nich sú vybrané na tréning s ohnivými kúzľami.

Kara nikdy neprijala možnosť učiť ohnivé kúzla. Ani nič, čo súvisí s bojom. Vie si všal zapamätať najrôznejšie udalosti a hľadať súvislosti tam, kde ich nájde len málokto. Existuje jeden človek, ktorý sa od nej nechce odtrhnúť. Lana.

Lanin život sa veľmi nezmenil. Stále je ukrývaná, i keď je to už dávno žena. Učí sa kúzla, aby bola s Karou, ale podľa všetkých znalcov má skutočne minimálne magické nadanie. Lana tak má kamarátku, ktorá je však stále niekde inde a nemá na ňu vôbec čas.

Teraz, pri hrobe Kadara, uvažuje Kara nad tým, čo mohla urobiť lepšie. Neustále prehodnocuje svoje činy, keď bola ona sama ešte mladé dievčatko, mladšie od Kadara, na ktorého hrob sa práve díva. Pri jednoduchom hrobe nie je sama.

„Ešte raz mi prosím povedz, čo tu robíme?“ Pýta sa Airana.

„Sme pri hrobe niekoho, koho si poznala.“ Odpovedá Kara.

„Poznala som ho dobre?“

„Áno, veľmi dobre. Záležalo mu na tebe a tebe na ňom.“

„Naozaj?“

„Zachránil ti život, viac ako raz.“

„To ti kto povedal.“

„Ty si mi to povedala. Veľakrát. Pred desiatimi rokmi si aj ty pomáhala vytvoriť tento hrob. Nepamätáš sa?“

„Nie.“

„Ani na to, ako si okúzľila krompáč a lopatu, aby kopali za ostatných?“

„Nie.“

„Pamätáš si niečo?“

„Krompáč. Čo je to krompáč?“

„Taký nástroj. Na kopanie. Už si sa to pýtala aj minule. Pamätáš si aspoň mňa?“

„Ty si Airana, pamätám sa.“ Hovorí Airana.

„Nie. Ty si Airana. Ja som Kara. Kedysi si ma veľa naučila a teraz ťa sprevádzam.“

„Kto ťa platí?“

„Nikto ma neplatí, robím to rada. Len ti musím stále všetko pripomínať a vysvetľovať. Som rada, že ti Eraniel nechala tvoje

krásne telo a že nestarneš, ale s tou tvojou hlavou je to naozaj ťažké.“

„Ty si Kara? Ale Kara bola červená mágyňa, keď som bola mladá.“

„Áno, som. A ty si stále mladá. Aspoň tak vyzeráš. Pod', vrátíme sa. Začína byť chladno a keď ti je chladno, bývaš mrzutá ako stará babka, ktorá už vie len na všetko nadávať.“

„Ale Kara bola červená mágyňa, keď som bola mladá.“
Odpovedá Airana a Kara sa len usmieva.

„Vieš, čo je zaujímavé?“

Airana na chvíľu zastavuje. Prezerá si Karu a má jeden zo svojich teraz už pravidelných stavov, keď chce všetko vedieť, ale nechce nič počuť. Už chce len svoje ticho a pokoj. Po chvíli z nej vychádza veta, ktorá sa opakuje už dlho.

„Musíme sa vrátiť.“

„Vrátiť kam? Ideme do tepla. Pod', zahrejeme sa.“

„Zabudla som tam dýku. Takú krásne zdobenú.“

„Tá je zničená. Už sme sa o tom rozprávali.“

„Nemôže byť zničená, je tam, ty ju nevidíš? Je presne tam. Pozri sa, Airana. Tu je.“

„Nie som Airana. Zase si pletieš mená. No ukáž, čo to vidíš.“

Kara sleduje, ako Airana zdvíha sivý kamienok, akých je v okolí dosť. Vždy si vyberie iný.

„Tak sme sa vrátili. Máš kamienok. Vieš, čo je zaujímavé? Kedysi si bola ty tá silná a ja tá slabá. Teraz je to naopak. Teba si pamätajú ako legendu, mňa ako budúcnosť. Spolu výborne vychádzame.“

„Mám dýku.“

„Dobre, dnes budeme tento kamienok volať dýka. Zajtra tak budeme volať iný kamienok. Pod' do tepla. Alebo tá mám hriať tu vonku, ako kedysi?“

„Si milá a keď budem stará, tak budem chcieť, aby si bola pri mne.“

„Ukážem ti jedno kúzlo. Naučila som sa ho len nedávno. Ešte nás aj zahreje.“

Kara vyčarováva oheň, ktorý sa dá tvarovať na čokoľvek. Vyrába z neho úplne obyčajný štvorec, ktorý svieti čoraz menším plameňom.

„Dobre sa pozri. Je to zrkadlo. Obidve vyzeráme mlado, ale ty máš oveľa viac rokov ako ja. Keby si nehovorila tak z cesty, mala by si veľa nápadníkov. Si krásna, Airana. A aj keď sa strácaš, pre mňa sa nikdy nestratíš. Prvýkrát ti ukazujem ohnivé zrkadlo, ale už asi viem, čo mi povieš.“

„Poviem ti, že by si sa nemala hrať s ohňom. Kto si myslíš že si, červená mágyňa?“

„Tak si ma predsa prekvapila.“

„Niečo si pamätám, ale mám to problém poskladať. Občas mi napadne meno a to, čo sa stalo, ale niečo je v tom zle. Neseď to. Pomôžeš mi s tým, Airana?“

„Ešte raz. Nie som Airana. Ale pomôžem ti. Tak veľmi, ako len budem môcť.“

„Už nemôžeš. Tvoj čas nie je nekonečný. Tak ako táto dýka. Zdá sa mi, že vyzerá ako obyčajný kameň, ale ja viem, čo všetko dokáže.“

„Povedala by som, že aj teraz máš úžasný zmysel pre humor, ale viem, že to myslíš asi vážne. Nemôžem ti pomôcť, ale niekedy je dôležitá cesta, nie len cieľ. Občas si treba zodrať nohy, keď chceš urobiť malú zmenu na svojom dome.“

Kara láskyplne objíma Airanu a dodáva jej svoje teplo. Už nechce zaliezt' do vnútra žiadnej budovy, chce len byť vonku a spolu so svojou dávnou priateľkou sledovať hviezdy a kochať sa na dvoch mladých tvárach v ohnivom zrkadle.

Ohnivá mágyňa nevie, nad čím premýšľa Airana, ale už to vlastne ani nechce vedieť. Mohla by požiadať Eraniel, aby Airane pomohla. Aby si spomenula. Ale neurobí to. Chce, aby sa všetko menilo bez zásahov vyšších bytostí a aby ten, kto odchádza, mohol spokojne odísť, až príde ten správny čas.

„Pamätám sa, ako som tá prvýkrát uvidela.“ Hovorí Airana po chvíli.

„Rozprávaj mi o tom.“

„Chcela som náhrdelník. Uvidela som dýku a zobrala som si ju od teba. Zmrazila som teba i toho staršieho pána.“

„Ja si nič také nepamätám.“

„Potom si ma vyhládala. Mala si taký zvláštny korzet, aký by som si nikdy neobliekla.“

„To som nebola ja.“

„Eli, bola si to ty. Bolo to presne včera, ale to miesto vyzeralo inak. Musíš si to pamätať.“

„Skôr si pamätám, že ma raz nazveš tak a raz tak. Už si mi dala aspoň desať mien, ale iba raz si si zapamätala moje pravé meno. Eli zomrela veľmi dávno a ty si si spomenula na niečo, čoho nie som súčasťou. Muselo sa to stať oveľa skôr ako som sa narodila.“

„Ako sa voláš? A ako sa volám ja?“

„Ja som Kara, ty si Airana. Ja som červená, ty si modrá. Ja som slúžila v červenej légii, zatiaľ čo ty si zachraňovala svet a náramne si sa pri tom bavila.“

„Ty si Kara? Ale Kara bola červená mágyňa, keď som bola mladá.“

Nočný chlad prináša niekoľko snehových vločiek a Kara presúva svoju priateľku do domu. Jemne ju ťahá za ruku a podopiera, aj keď je Airana stále o niečo vyššia a vyzerá byť aj silnejšia. Vstupujú do domu, kde krásne voňajú levandule a krehké kvety priamo pri vchode sa dotýkajú šiat obidvoch žien. Kara ukladá Airanu na posteľ a jednoduchým kúzlom zahrieva vodu na čaj, zatiaľ čo Airana pozerá striedavo do steny a na svoju ruku, v ktorej stále drží sivý kamienok.